Antifascistisk AKSJON

Mot rasisme, kvinneundertrykkelse, kapitalisme og homofobi

Årgang 4 • Nummer 17 Februar - Mars 1998 • 10 kroner

KURDISTAN
NATOs nye Vietnam?

ZAPATISTENE

VÅLERENGA
- fargerik fotball

FORENTE NASJONALISTER
- nazistene angir hverandre

ÅRSKAVALKADE

AntiFascistisk Aksjon

NUMMER 17 ★ 1998
ISSN: 0806-8607

Dette bladet utgis 4-6 ganger i året av et redaksjonskollektiv innafor AntiFascistisk Aksjon og Blitz.

AntiFascistisk Aksjon
Postbox 6689, St. Olavs Plass
0129 Oslo
Tel: 920 33 659
Fax: 22 11 23 49

Postgiro: 0826 0738586
E-post: antifa@riksnett.no
AFAs WEB-magasin på Internett: www.antifa.org

Ønsker du å bidra med leser- eller debattinnelgg, artikler etc, skriv til oss. Eller hvis du bor i Oslo, stikk innom Blitz, da du alltid kan treffe noen fra AFA der.

Vi er interessert i alle slags opplysninger om nazistene, det være seg avisutklipp, bilder, navn eller annet stoff. Har du noe for hånden setter vi pris på at du sender det til oss.

Ønsker du å annonsere i bladet så er det gratis, men forbeholdt folk og grupper som vi samarbeider med eller har noe til felles med.

Artiklene står for forfatteren(e)s egen regning og trenger ikke alltid samsvare med AFAs syn.

Husk vår antirasistiske tipstelefon: 920 33659

314 nazister ble arrestert i Sverige under en konsert med det amerikanske bandet Max Resist.

Pig Eat Pig

Mange hendelser i 1997 ga antifascister grunn til å feire inngangen av det nye året, med glede over seire i det gamle. Nazistenes andre forsøk på å etablere en nazibase i Oslo-området mislyktes, etter stort press fra antirasister overfor eieren av huset på Alnabru. Nazistene ble kjeppjaga fra Oslo 17.mai, og Tom Kimmo Eiternes´ klønete forsøk på å demonstrere utenfor den Sør-Afrikanske ambassaden gikk som det måtte: Total fiasko. Maratonløping, buskgjemsel og seinhøstes blåveisplukking ble resultatet av deres forsøk på å få fotfeste i Oslos gater.

Som kjent er det farlig å hvile på laurbærene. 1998 starta med at nazistene avholdt en konsert i Folkets Hus i Nittedal, beskyttet i den varme armkroken til lovens lange arm. I redsel for at nazistene ikke skulle få heile i fred, satte politiet opp en veisperring der de med hjelp fra to nazister(!) undersøkte alle biler for antirasistiske passasjerer. På en konsert i Sverige tre dager senere med samme band, det amerikanske Max Resist, ble de 314 nazistene tilstede arrestert.

Som antirasister smiler vi litt i skjegget når nazistene blir arrestert av det svenske politiet. Men vi vil ikke bli med i hylekoret som ber om mer politi for å stoppe nazismen. Kampen mot nazismen er ikke et spørsmål om lov og orden, men et spørsmål om politisk kamp.

At nazistene må reise til Sverige for å bli arrestert, skyldes ikke at politiet der er spesielt bevisste antirasister. Statens voldsapparat, politiet, utøver og gjenspeiler maktas holdninger, og det er disse som er ansvarlige når politiet gang på gang bruker enorme ressurser på å beskytte nazistene. Nyttårshelgens hendelser starta en debatt om Norge bør gjeninnføre en sovende lov som forbyr bruk av uniformer og merker med et politisk budskap. Dette for å kunne stoppe nazistiske samlinger.

Antifascister må trå forsiktig når krav om nye lover kommer fra makthavernes tunger. Vi må huske på at lover som denne rammer oss like lett som nazistene.

Javisst er det bra om Rasismeparagrafen (135a) kan vekkes fra sitt vinterhi og brukes til det den egentlig skal: Beskytte ofrene for rasistiske trusler og nazistisk terror. Men nazistene er ikke bare et kriminalitetsproblem. Antirasister må ikke la seg lure til å tro at kampen mot rasisme og nazisme kan overlates til et rettsvesen og et system som tjener på et folk splittet av rasisme. Rasisme og nazisme må først og fremst stoppes ved aktiv folkelig motstand, og med en samla antirasistisk bevegelse.

Vålerenga - Oslos stolthet

NYNAZISTER

INFILTRERER VIF-KLANEN

ENIG I UTELUKKELSE

De tre arresterte VIF-peblene utelukkes fra alle VIF-kampene

46 nasjoner spiller på VIF

FARGERIKE VÅL'ENGA

30.7.95 - Flere VIF-supportere med "hvit-makt" t-skjorter ble arrestert i Bergen under en fotballkamp mellom Vålerenga og Brann.

26.10.97 - Totusen VIF-supportere går sammen til Cup-finalen på Ullevål under parolen "Vålerenga mot rasisme".

Dette vet vi. Men hva skjedde egentlig i mellom tiden?

Nazistene hadde lenge frekventert Vålerenga-kampene. De hadde etterhvert blitt et vanlig syn både på VIF kamper og på festene til Klanen. Og det var ikke hvilke som helst oppblåste bole-struttende skamklipte pappagutter som hang på banekanten i håp om å bli headhuntet til et U-trippel program: Det var Ole Krogstad, lederen for Boot Boys, det var Pål Eriksen (også fra Boot Boys), det var Johnny Olsen, velkjent for de fleste?, Per Ø. Monge fra Riksfronten og Alexander "Alex fra Oppsal" Kristoffersen og brødrene Frank Magne og Tom Eid Larsen, fra Viking/Bøler Skins. Det var ikke bare det at de gikk på kampene, de var en del av miljøet. De var noen man drakk sammen med, spydde sammen med og hørte på "Kjærlighet uten grenser" sammen med.

Ikke alle likte at nazistene var på kampene og på festene. Men det ble liksom aldri gjort noe. Alle hadde hørt ryktene om at de hadde kontakter med engelskmennene. Alle hadde hørt ryktene om at de skulle gjøre om Klanen til en nazigjeng. Alle visste at de var der. At de hadde nazi-t-skjorter på seg. At de hadde hakekors. Men det ble bare aldri gjort noe. Alle visste at det var endel tvilsomme folk som hang rundt blå-bussen. At Ole Krogstad hadde vært på bussen flere ganger. Alle visste at de var rasister. Men det ble liksom aldri gjort noe. Alle visste at de hang på Stedet. Og på Stedet skjedde det mange rare ting. Men det ble liksom aldri gjort noe.

Inntil den dagen. Den fatale kampen mot Brann 30. juli 1995. Det ble tumulter etter at noen Brann-supportere hadde vist fingern` til folk fra VIF-Klanen. Slåssinga som oppstod ble filma. Da så alle det. Flere av de som slåss hadde "hvit makt"-t-skjorter på seg. De var fra blåbussen, og de beviste at de var nazister i beste sendetid. Tre av dem ble arrestert: Tor Føreland, Svein Erik Strøm og en kar fra Porsgrunn. Da så alle det. På Tv2 og i Dagbladet.

Det var etter dette at ting begynte å skje. Folk hadde fått nok. Vålerenga skulle ta et oppgjør med nazistene. Og det skulle gjøres grundig.

Eksklusjoner og starten på en kampanje

De tre nazistene fra kampen mot Brann, ble ekskludert fra Klanen og nektet på VIF kamper. Selv om de stod fram i Dagbladet og sa at "hvit makt" t-skjortene bare var en provokasjon og en spøk, ble de ikke tatt til nåde igjen hverken av Klanen eller av VIF. Men dette var bare begynnelsen.

Stig Christensen, som har en sønn som spiller fotball på Vålerenga, og som sitter i juniorstyret, snakket med andre folk i junioravdelinga etter Brann-kampen. Junioravdelinga i Vålerenga har fotballspillere med bakgrunn fra mellom 40 og 50 forskjellige nasjoner. Også de hadde fått nok.

- Da fant vi i juniorstyret og junioravdelingen ut at vi måtte gjøre noe. Vi malte en parole som var rettet mot rasisme, og alle Vålerenga-lagene, som deltok i Norway Cup, hadde den med på kampene de spilte. Den gikk fra bane til bane i Norway Cup 1995, og det fungerte veldig bra. Det var starten på det hele, sier han til Antifascistisk Aksjon.

Etter at man hadde vist fram parolen på Norway Cup, tok A-laget den med seg på kampen mot Rosenborg i august 1995.

- Først var hele junioravdelinga ute på banen i pausen, med alle våre 40-50 nasjonaliteter, deretter løp A-laget rundt banen med den antirasistiske parolen: "Stopp volden, stopp rasismen, leve Vålerenga, forteller Stig Christensen. Klanen klappet for parolen. Alt var på bedringens vei.

Hvis Vålerenga ville, så kunne de ha stoppet der. De hadde vist at de ikke tolererte rasisme og nazisme på fotballbanen. De hadde et alibi. Når journalister nå spurte om nazisme i Klanen, kunne VIF folk si: Vi har vist et antirasistisk budskap på våre kamper, og pøblene fra Brann-kampen har blitt ekskludert.

Men de nøyde seg ikke med det. VIF ville mer. De ville fortsette kampanjen mot rasisme.

Vålerenga og Fargerik Fotball

-Det var mange grunner til at man ville fortsette å jobbe mot rasisme i VIF, sier Stig Christensen og legger til: Hele strøket her på Vålerenga er så sammensatt at det er veldig viktig at det ikke spres frykt og rasisme. Og det er viktig å begynne tidlig med å forebygge dette. Selv om det nå i Vålerenga, i klubben, er veldig bra, så

vet vi aldri hva som kan dukke opp. Derfor må vi være føre var.

VIF skrev i strategidokumentet sitt at Vålerenga skal være en klubb fri for rasisme, og at de skal jobbe for å være en fargerik fotballklubb.

- Det ble tatt opp på årsmøtet, og dermed var klubben klar for å ta det med i sitt videre arbeid, sier Stig Christensen. Helt konkret begynte man å jobbe med en fotballturnering for de ungene som ikke var organisert i Vålerenga. En slags løkke-fotballturnering. Den skulle hete Fargerik Fotball og man arrangerte den sammen med skolen og SOS Rasisme.

Turneringen ble en suksess. I 1996 deltok over 350 unger, og cup`en ble åpnet av Gro Harlem Bruntland. Arrangementet ble faktisk så vellykket at man bestemte seg for å gjøre

Vålerenga mot rasisme

Vålerenga Fotball har alltid vært en frodig og fargerik klubb. Vi har et åpent miljø med plass for alle.Vi har vært klubben for arbeidergutter på Østkanten og for de store bohemene i norsk fotball.
I dag samler Vålerenga Fotball gutter og jenter fra over 30 forskjellige land. Det er vi stolte over. Vålerenga er Norges mest fargerike idrettsmiljø.

Samtidig er vi bekymret. Det finnes folk som prøver å spre fiendskap og forakt mot mennesker som har en annen hudfarge, religion eller nasjonal bakgrunn enn nordmenn flest.
Vi vet fra andre land at rasister og nynazister ofte forsøker å få innpass i fotballmiljøer. De satser gjerne på populære, folkelige storbyklubber. Deres språk er hat, vold og bråk.

Kampen mot rasisme må føres av alle som ønsker et bedre og mer harmonisk samfunn. Men vi innser at Vålerenga Fotball har et spesielt ansvar. Det ansvaret tar vi gjerne.

!

Derfor sier Vålerenga Fotball: Rasisme er en gift som ikke skal få splitte og ødelegge vårt idrettsmiljø, vår bydel og vår by!
Folk som ser ned på andre pga hudfarge, tro og nasjonalitet har ingen plass i klubben, verken som spillere, ledere, medlemmer eller supportere.
Medlemmer av Vålerenga Fotball er forpliktet til å ta aktivt avstand fra alle former for rasisme.

Vålerenga Fotball vil utover hele sesongen si hva vi mener om rasisme.
Vi regner med helhjertet støtte fra VIF-klanen – den første supporterklubben i landet som vedtok aktiv front mot vold og rasisme i idretten.
Vi lover trygge og flotte arrangementer med plass for alle – unntatt pøbel og rasister.
Og vi lover å spille god og underholdende fotball!

VIF FOTBALL

Denne annonsen har blitt trykt i alle klubbens kampprogrammer. Klar tale fra Vålerenga. Men hvorfor finnes det fortsatt nazister på kampene?

dette til en årlig hendelse. Og det ble det. Turneringen ble arrangert også i 1997. Denne gangen deltok 500 barn. - Det som var gøy i år var at endel muslimske jenter deltok, og de kalte jentelaget sitt for "Carl I. Hagens-jentelag". Det vakte jo litt oppsikt. De tok initiativ sjøl, fant på navnet sjøl, var med i forberedelsene og var absolutt på banen, sier Stig Christensen stolt.

Og stolt det har han all grunn til å være. Vålerenga får en svært god attest fra Carla og Diana Moen som spiller fotball i klubben. De har bakgrunn fra Nicaragua, men har ikke merket noen rasisme i klubben. De synes det er viktig at VIF jobber mot rasisme og er enige om at fargerik fotball er en bra turnering. - Da møter vi mange nye folk og man har det skikkelig gøy, sier Carla til Antifascistisk Aksjon. For turneringa er ikke bare fotball. Den er også et sosialt arrangement på tvers av kulturelle skillelinjer.

Cup-finalen 1997

Men det endte ikke der. Vålerenga ville synliggjøre det antirasistiske budskapet, og det ble gjort. 28. april 1997 løp A-laget ut på Bislett med logoen "Vålerenga mot rasisme" på brystet. Klanen klappet, media klappet og unga i junioravdelinga var glade. Og det skulle gå bra for Vålerenga den sesongen. Med seier i cupfinalen og opprykk til eliteserien. Kanskje fordi de har trylleformelen på brystet?

I 1997 kom Vålerenga til Cupfinalen. Enda de ikke var i tippeligaen. Til Cupfinalen kom også den antirasistiske parolen. På cupfinale dagen møttes 7-800 stk. på Sota-hjørnet med en kjempeparole: "Vålerenga mot rasisme". Deretter kjørte de til Bislett i busser, for så å gå til Ullevål i tog. I demonstrasjonen bak parolen samlet det seg rundt 2000 mennesker.

- Det var en enormt fin opptakt til Cupfinalen. Det var kjempegøy. Og det var Vålerengaflagg som vaiet overalt, sammen med slagordene. "Vålerenga mot rasisme"-parolen har blitt en del av klubbens totale virksomhet, sier Stig Christensen.

Nå har Vålerenga fått en pris fra Lærerlaget for sitt arbeid mot rasisme. Alle er glade. Bortsett fra nazistene i Klanen. Men det er da litt merkelig. At en fotballklubb engasjerer seg så grundig mot rasisme?- Når Vålerenga gjør det, så skaper det stor entusiasme og oppmerksomhet. Og jeg tror at en så populær klubb, med så mange tilhengere, setter en slags standard. Det blir veldig vanskelig for supportere å hetse innvandrere og mørkhudede. Det ble en slags knock-out for de kreftene, men det betyr ikke at de er bekjempet én gang for alle. Dette kan komme opp igjen. Så det er viktig at vi i Vålerenga ikke slipper taket, sier Stig Christensen.

I framtiden

I framtiden vil Vålerenga fortsette sitt arbeid mot rasisme. Stig Christensen er livredd for stillstand. Det er ikke sånn at det antirasistiske arbeidet skal overskygge klubbdriften. Men det skal fortsatt være med. - Det viktigeste for oss er jo å drive ordinær klubbdrift, men vi må ta et slags samfunnsansvar, og gå litt utover de tradisjonelle oppgavene. Da blir det dette vi må gjøre, sier Christensen.

Rett før jul snekret noen folk fra juniorstyret i Vålerenga sammen en handlingsplan mot rasisme. Denne skal legges fram på årsmøtet i slutten av februar. Stig Christensen sier at vi må møtes igjen om 2 år for å se om kampanjen har vært vellykket. Og det skal vi.

Årskavalkade 1997

Takk til alle aktivister, støttespillere, skribenter, tenkere, pønkere og musikkmennesker for innsatsen i året som gikk. Med et håp om at 1998 blir fylt av enda mer aktivitet!

29. januar:
Fakkeltog mot nazisme i Bergen, etter at huset til en iransk familie i Mathopen blir påtent av nazier. Fakkeltoget samler 600 mennesker, den største demonstrasjonen i Bergen på lange tider...

31. Januar:
Demonstrasjon mot "Apartheid på Stedet" etter at utestedet har nektet svarte folk inngang. Omtrent 150 demonstranter deltok.

1. Februar:
Demonstrasjon mot det nyåpnede nazi-huset på Alnabru, som ble brukt til nazi-konserter og som utsalgssted for NorEffekter. Omtrent 500 antifascister mobiliseres på under en uke. Huset får knust noen ruter. Nazistene holder seg unna på dagen, men arrangerer konsert samme kveld.

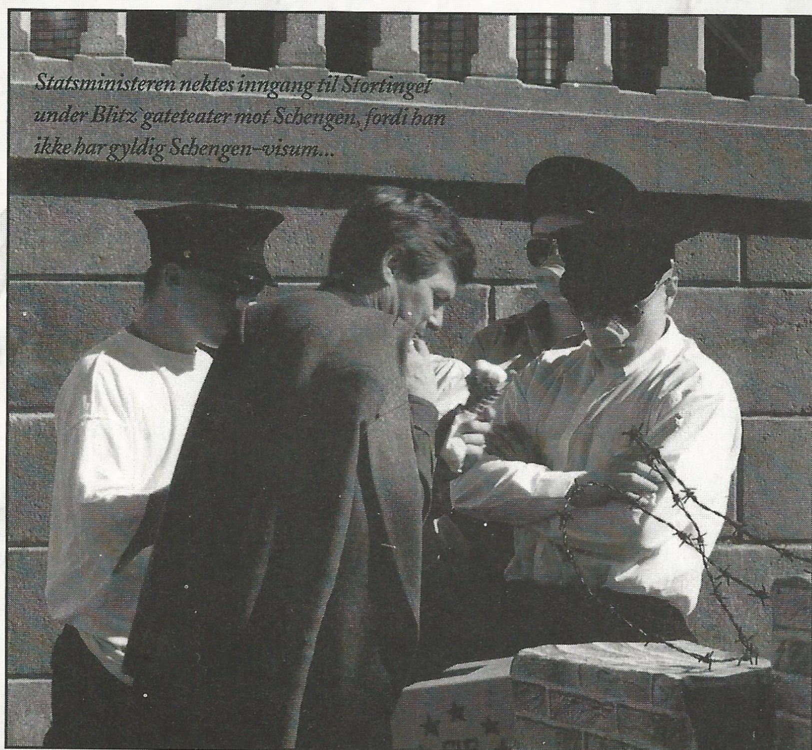
15. februar:
Punktdemonstrasjon i Tønsberg, mot økende naziaktivitet. AFA tok inititaivet til demonstrasjonen på grunnlag av at mange av nazistene fra huset på Alnabru er fra Tønsberg.

19. februar:
Demonstrasjon utenfor den Iranske ambassaden, mot den iranske statens terror mot opposisjonelle.

1. Mars:
Ny demonstrasjon mot nazi-huset på Alnabru. Atskillig større politioppmøte enn ved den første demonstrasjonen. Huseier Bjørn Edwardsen snakker om utkastelse, men får ikke ut fingeren.

8. mars:
Kvinnedagen feires som vanlig, i år i samarbeid med Mirasenteret i Oslo. Demonstrasjonstog, og fest etterpå.

I Kristiansand stormer 100 antirasister en nazifest i et privathus, etter å ha blitt trakkassert av lokale nazister i lang tid.

Statsministeren nektes inngang til Stortinget under Blitz gateteater mot Schengen, fordi han ikke har gyldig Schengen-visum...

15. mars:
Etter press fra antirasister, bestemmer Bjørn Edwardsen seg for å kaste ut nazistene fra huset på Alnabru. En ny demo var allerede planlagt, og den går av stabelen i seiersrus.

30. mars:
Et italiensk marinefartøy kjører inn i en en båt med albanske flyktninger, slik at over 80 mennesker mister livet. AFA aksjonerer mot den italienske ambassade i protest mot hendelsen. Vinduer blir knust, og fasaden sprayet ned. Aksjonen får oppmerksomhet på førstesiden i flere italienske aviser.

12. april:
Demonstrasjon utenfor den israelske ambassade mot Israels okkupasjonspolitikk, og mot nye israelske settlements som er planlagt på palestinsk område.

Klovner fra Blitz illustrerer Frp.'s virkelige budskap : Fascisme, Rasisme, Politistat. Fra gateteater i forbindelse med valget.

30. april:
Feiringen av Blitz` 15 års jubileum begynner i Oslo. Mye moro og konserter tre dager til ende...

I Tønsberg demonstrerer 200 antirasister fra Tønsberg og Sandefjord, for å hindre nazistenes årlige forsøk på fester og marsjer denne dagen.

1. mai:
AFA og Blitz deltar i "Radikal 1. mai" toget, med bla. parolene: Nei til Schengen! Nei til gasskraftverk! Støtt kurdernes frigjøring! og: Ikke legg ned Kværner Lodalen.

Carl I. Hagen taler som vanlig og uttaler: "vi er møkka lei av at norske familier må rette seg etter innvandrere som har kommet til landet nylig. De skal rette seg etter oss, ikke omvendt." Hagen blir som så ofte før møtt med sinte demonstranter, egg og slagord.

På Eidsvoll blir et antirasistisk arrangement angrepet av 8-10 nazister. Dette blir utgangspunktet for dannelsen av Aksjon Stopp Nazistene på Eidsvoll.

I Lillehammer hadde AFA egen blokk i 1.mai toget, og utgjorde demonstrasjonens kraftigste ledd med sine 50 deltakere.

I Tønsberg arrangerer AFA og SOS Rasisme et vellykket antirasistisk 1.mai-tog, og samler 500 mennesker.

17. mai:
Omtrent 30 nazister forsøker å feire nasjonaldagen i Oslo sentrum, men blir jaga ut av byen av antifascister. En tilfeldig forbipasserende på Oslo S blir knivstukket av nazistene, og får tildels store skader.

3. juni:
Blitz starter sin aksjonsuke mot Schengen-avtalen, som skal ratifiseres i Stortinget 9.juni. Gateteater på Løvebakken og okkupasjon av KRIPOS sentralen på Helsfyr er to av begivenhetene.

8. juni:
Ungdomskampanjen mot Schengen arrangerer våkenatt mot ratifiseringen på Egertorget i Oslo. Mange deltakere, kulturelle innslag og god mat. Ikke uventet godkjennes avtalen dagen etter.

12-17. juni:
Norske aktivister deltar i de store internasjonale protestene mot EU-toppmøtet i Amsterdam. Det nederlandske politiets behandling av demonstrantene var hårreisende, nesten samtlige arresteres og anklages for å være medlemmer i en forbudt terror-organisasjon.

18. juni:
Den nederlandske ambassaden i Oslo får knust vinduene og blir sprayet ned i protest mot behandlingen av demonstrantene.

21. juni:
Nærmere 100 personer demonstrerer mot FMIs 10. landsmøte i Fevik.

5. juli:
I Lillehammer angriper 30 antirasister et utested der nazister sitter. Naziene blir eskortert vekk fra stedet av politiet.

15. juli:
Rosenlund aktivisthus i Asker påtennes av nazister. Huset, som er drevet av SOS Rasisme, RU, NU, IS og SU, får betydelige skader.

19. juli:
Demonstrasjon i Asker sentrum i protest mot naziterror og mot brannen på Rosenlund aktivisthus. Omtrent 150 deltakere.

16. august:
Blitz-gateteater i forbindelse med Fremskrittspartiets valgboder i Oslo. Falske løpesedler (identiske med Frp sine, men med vårt budskap) ble delt ut av triste klovner med Frp klovneneser.

Lillehammer selger AFA trolldeig-hakekors på torget, som folk kan knuse.

17. august:
Tilreisende antifascister fra Norge, Sverige og Danmark protesterer mot nazistenes årlige Rudolf Hess marsj. Marsjen skulle i utgangspunktet finne sted i Roskilde, men nazistene gjør en u-sving da de hører om det enorme oppmøtet av antifascister, og drar i stedet til Køge. I Køge blir nazistene møtt av en steinkastende lokalbefolkning, mens sinte antifascister forsøker å jevne nazistenes hovedkvarter i Greve med jorda. Forsøket mislyktes på grunn av et enormt politioppmøte, og mengder med tåregass.

30. august:
Aksjon Stopp Nazistene på Eidsvoll arrangerer

Hitlerdokke blir brent under demonstrasjon mot nazi-huset på Alnabru.

utendørskonserten "Raseri mot Rasisme", med blant annet Jokke og Valentinerne. Arrangementet ble plaget med elendig vær, men samlet antirasister fra mange byer.

6. september:
Demonstrasjon i Oslo mot rasisme i valgkampen, statlig rasisme og for åpne grenser. Demonstrasjonen kommer i kjølvannet av en rekke hårreisende hjemsendelsessaker, blant annet i forhold til Golam-familien og kosova-albanerne. God stemning og stort oppmøte.

Tønsberg Antirasistisk Ungdom og AFA åpner sin antirasistiske bokkafé. Åpningsdagen samler mange mennesker, og bokkaféen har siden dette blitt brukt til alt fra kunstkvelder til konserter og foredrag.

1-4. oktober:
Internasjonalt antifascistisk treff i London. Deltakere fra 11 land, også fra Norge. Målet var å skrive en felles plattform for militante antifascister internasjonalt, og danne et grunnlag for videre samarbeid.

18. oktober:
Nazister gjør et mislykket forsøk på å demonstrere utenfor den Sør-Afrikanske ambassaden i Oslo, til støtte for Sør-Afrikanske fascister. Nazistene blir kjeppjaget av omlag 200 antifascister, mobilisert på kort varsel.

8. november:
35 nazister marsjerer i Hønefoss. Politiet sperrer lokale antirasister inne på et utested der det er konsert for å forhindre konfrontasjoner.

9. november:
Antirasistiske demonstrasjoner og fakkeltog til minne om Krystallnatten i Hønefoss, Oslo, Bergen, Drammen, Trondheim og Tønsberg. I Oslo og Trondheim samler demonstrasjonene henholdsvis 800 og 500 mennesker.

14. november:
AFA, TAU og Tønsberg kommune starter sin flerkulturelle uke (14.-22. nov.), mot rasisme og fremmedfrykt. Uka inneholdt antirasistiske kinovisninger, foredrag på skoler, kvelder med dans og mat fra forskjellige kulturer og land, appeller, konserter og mye mer. Tønsberg AFA var svært fornøyde med arrangementet.

Blitz arrangerer støttekonsert for Zapatistene. Inntektene går til solcellepanel i en Zapatist-landsby i Chiapas.

24. november:
Gateteater foran Stortinget, i protest mot regjeringens avtale med Serbia om tilbakesendelse av Kosova-albanere. Gateteateret viste en norsk byråkrat som undertegner avtalen med "Serbias bøddel", Slobodan Milosevic. Flagg med en arrogant norsk riksløve ble brent.

4. desember:
Stort folkemøte mot nazisme i Hønefoss.

6. desember:
Demonstrasjon utenfor den amerikanske ambassaden i Oslo, i forbindelse med den internasjonale kampdagen for frigivelsen av Mumia Abu-Jamal. Omtrent 100 deltakere, som hastet videre til neste demonstrasjon: Mot den spanske stats fengslinger av 23 Herri Batasuna medlemmer. Baskerne er dømt til 7(!) års fengsel for å vise en video der ETA medlemmer framlegger et forslag til fredsforhandlinger.

17. desember:
AFA i Oslo, Bergen, Lillehammer, Hamar, Hønefoss, Vikersund og Nedre Romerike protesterer mot norsk asylpolitikk og strenge kommunale innvandrerkvoter, ved å henge feiende flotte bannere over alle byenes innfartsveier.

24. desember:
Den Meksikanske ambassaden i Oslo bli spraya ned av aksjonister i protest mot massakren i Acteal i Chiapas, der 46 flyktninger ble drept av en paramilitær gruppe med tilknytning til regjeringspartiet.

31. desember:
Nazistene arrangerer nyttårskonsert i Folkets hus i Hagan i Nittedal. Omtrent 100 nazier deltar på konserten med det nord-amerikanske bandet Max Resist. Ingen antirasister slipper gjennom vei-sperringene som politiet setter opp og betjener sammen med nazistene...

Fra "antirasistisk 1. mai" i Tønsberg.

Massakren i Acteal
- En varslet massakre

Mandag 22 desember ble 45 kvinner, menn og barn regelrett massakrert i den lille landsbyen Acteal i Chenalhó i Mexico. Minst 25 mennesker ble i tillegg såret. Bak angrepet stod en paramilitær gruppe, støttet av regjeringspartiet PRI.

Inntrengerne var utstyrt med AK-47, M-16 rifler, Dum-dum kuler og macheter. Dum-dum kulene har den effekt at de ekspanderer inne i kroppen, og lager store kratre, istedet for å gå tvers gjennom og ut på andre siden. De er laget for å skade mest mulig når de treffer.

I Acteal befant det seg 300 flyktninger som var jagd fra sine landsbyer av paramilitære grupper. Innbyggerne kom ut fra kirken fordi de hørte skudd. De prøvde å flykte, men ble skutt i ryggen under flukten. De prøvde å gjemme seg, men ble avslørt av barna som begynte å gråte. Forfølgerne listet seg rundt og lyttet etter barnegråt, og fyrte av sine automatvåpen i retningen lyden kom fra. Flere av likene ble hakket i småbiter med macheter. I fem timer varte torturen mot indianerbefolkningen i landsbyen Acteal. Disse menneskene ble drept i en krig der den mexikanske regjering vil knuse enhver som drømmer om en bedre og annerledes fremtid. Dagen etter massakren foretok sikkerhetspolitiet ransakelser i husene til de døde og deres familier i Acteal.

Innbyggere i nærheten ringte politiet da de hørte skytingen. Nærmeste politipost var bare 200 meter unna, og det finnes ingen naturlig forklaring på at de ikke hørte skuddene og skrikene fra ofrene. Men politiet dukket ikke opp før seks timer senere, etter at angriperne hadde stukket sin vei. De prøvde da å fjerne likene for å skjule det som hadde skjedd.

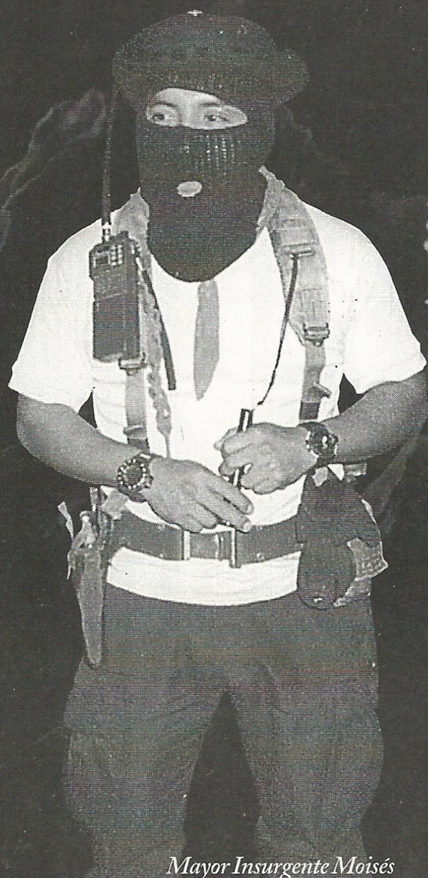
Regjeringens løpegutter

Zapatistene annerkjenner ikke PRI´s valgseier i Chiapas og dannet i 1995 sin egen autonome regjering i Polho. De har innført egne lover i mer enn 55% av de 33 Tzotzil-samfunnene. Dette har falt Priistene tungt for brystet. Det er flere ganger påvist at PRI har bedrevet et gedigent valgfusk for å beholde makta i dette området. I 1995 okkuperte indianere rådhusene flere steder i Chiapas i protest mot «innsettinga» av PRI-ledere. (Partido Revolucionario Institucional er president Zedillos eget parti og har hatt makta i Mexico siden 1929.)

De PRI-styrte dødsskvadronene driver en massiv forfølgelse av alle som støtter Zapatistene, men også PRI-medlemmer som nekter å betale «beskyttelses-penger» til leiemorderne blir jagd fra landsbyene sine. Beskyttelsepengene går blant annet til nye våpenkjøp. Til flere AK-47 som kun hæren i Mexico disponerer over. Våpnene blir solgt på svartebørsen etter at de har vært brukt til såkalt «skitne» oppdrag og hæren ønsker å kvitte seg med dem.

President Zedillo ble presset til å sette i gang etterforskning av massakren og har arrestert 41 personer, deriblant ordføreren i Chenalhó Jacinto Arias Cruz. Han har i sin loggbok notert at de siste forberedelsene til angrepet ble gjort den 21. desember av ham selv og paramilitære enheter fra Los Chorros, Puebla, Esperanza og Quextíc. Det var Cruz som skaffet våpnene og han samlet også morderne etterpå for å prøve å samkjøre forklaringene deres. Nesten alle de arresterte har innrømmet å tilhøre PRI. Zapatistene holder regjeringen direkte ansvarlig for det som har skjedd. Marcos´ julehilsen til regjeringen var: «Hvordan smakte julemiddagen? Litt blodig?»

Delstatsguvernør i Chiapas, Julio Cesar Ruiz Ferro, ble holdt løpende orientert under massakren, men foretok seg ingenting. Det er en fortsettelse av det han har gjort tidligere: Ingenting. Ruiz Ferro har gjentatte ganger benektet at det finnes paramilitære grupper i Chiapas selv om det allerede før massakren var rundt 7000 flyktninger i fjellene i Chenalhó. Flyktningene lever i

Mayor Insurgente Moisés

ekstrem nød. De nye hjemmene deres er laget av plastduker, eller blader fra banantrær som er strukket mellom trærne som beskyttelse mot regnet, og de har ingen andre eiendeler enn de klærne de har på. Mange er svært syke, og det er en skrikende mangel på mat og medisiner. Drap, kidnapping, forsvinninger, voldtekt, forfølgelser og trusler, nedbrenning av hus og hjem og ødeleggelse av dyrkbar mark har satt tydelige spor etter de paramilitære gruppene. Disse gruppene er sammensatt av folk fra PRI, fattige indianergutter, samt folk fra sikkerhetspolitiet og hæren.

Flere menneskerettighetsgrupper har bedt de meksikanske myndigheter om å sette en stopper for disse paramilitære gruppene, og at noe gjøres for de tusener som lever i fjellene. Julio Cesar har ikke foretatt seg noe i forhold til dette utenom å svare at det ikke finnes paramilitære grupper i Chiapas. Den 7. januar ble han avsatt på grunn av massakren i Acteal. Regjeringen forsøkte først å benekte massakren, så minimalisere den, etterhvert ble de tvunget til å gå til arrestasjoner, men de skylder fortsatt på familiefeider og gamle interne konflikter.

Ta Vannet Fra Fisken

Massakren har ført til at enda flere indianere har rømt fra sine landsbyer i redsel for å være de neste som blir drept. Bare den siste uken i desember flyktet over 4000 indianere til Polho for å søke beskyttelse der Zapatistene står sterkt. En del av hensikten med massakren var å «ta vannet fra fisken». Når vannet er vekk er det lettere å se fisken, dvs. EZLN. Taktikken har også vært å ødelegge dyrkbar mark og gårder for slik å ta livsgrunnlaget fra folk. Chiapas-området har stor kaffe-produksjon. Innbyggerne er svært avhengige av denne kaffeproduksjonen, og de paramilitære gruppene har derfor forsøkt å knekke Zapatistenes støttespillere økonomisk. De kommer når kaffen er klar til å høstes, og bøndene som støtter Zapatistene blir jagd ut av landsbyen. I løpet av noen uker i desember angrep de tretten steder hvor de tok med seg hele kaffeproduksjonen. En bonde forteller at «las Priistas» bruker pengene fra de stjålne kaffebønnene til å kjøpe våpen så de kan bli kvitt oss. «De kan drepe meg med en kule kjøpt for kaffen de stjal fra meg.»

Kontraetterretning

President Zedillo og Innenriksminister Emilio Chuayffet har selv gitt grønt lys til den føderale hærens kontra-etteretningsprosjekt. Målet med dette prosjektet er å gjøre krigen mot Zapatistene om til en krig mellom indianerne, motivert av religiøse, politiske og etniske forskjeller. For å få dette til har de bestemt seg for å finansiere utstyr og våpen (gjennom fond fra Sosialministeriet) og gi militær trening (ledet av offiserer fra den føderale hæren) til indianere rekruttert av PRI. For å gi disse dødsskvadronene tid til å bli klare, hadde den meksikanske regjering en parallell strategi med å simulere dialog, dvs. gjennomføre forhandlinger uten den minste plan om å oppfylle det som det som det ble enighet om. De paramilitære gruppene ble garantert straffefrihet av PRI-myndighetene i Chiapas og lovet at alt skulle legges til rette for deres operasjoner.

Pechiquil

I Pechiquil har de paramilitære troppene tatt landsbyen som gisler. Paz Carmona, som er medlem av en undersøkelseskomité nedsatt av bl.a. menneskerettighetsorganisasjoner, og Landsforbundet for Demokratiske Advokater i Mexico sa etter å ha besøkt stedet: «Redselen lyser ut av øynene på folk. De andre flyktningene som befinner seg i fjellene er også redde, men de kan i det minste skrike, gråte og fortelle oss om situasjonen de er i. I Pechiquil er det flere bevæpnede menn som passer på og en av dem ropte «Ikke snakk». Flere hus i landsbyen er brent ned. De tilhørte folk som ikke tror på PRI eller som nekter å betale «beskyttelsespenger» til de paramilitære gruppene. Undersøkelsesgruppen måtte forlate området etter kort tid, fordi ledelsen og myndighetene i landsbyen var svært uvennlige. Troppene var veldige nervøse på grunn av besøket fra undersøkelsesgruppen. De fotograferte alle medlemmene og de som var med dem.

De paramilitære gruppene ble garantert straffefrihet av PRI-myndighetene i Chiapas og lovet at alt skulle legges til rette for deres operasjoner.

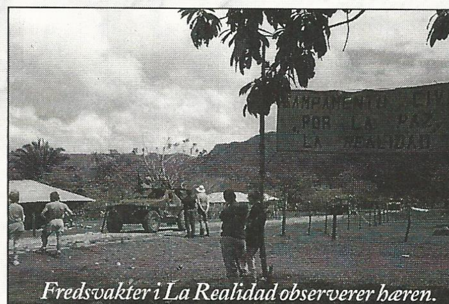
Familiefeide?

President Zedillos sorg og medfølelse over det som har skjedd er rent skuespill. Han har prøvd å fremstille det hele som en familiefeide og interne motsetninger mellom forskjellige etniske grupper. Men dette makabre trikset for å vaske sine hender rene for blod var lite vellykket. Stort nasjonalt og internasjonalt press har gjort at Zedillo har måttet avsette flere medarbeidere. President Zedillos har selv hilst Marcos med: «Jeg foretrekker å gå inn i historien som en undertrykker heller enn å gjennomføre avtaler med EZLN». Når han nå later som dette angrepet kom totalt overraskende på meksikanske myndigheter er det ren løgn. Menneskerettighetsorganisasjoner og internasjonale bevegelser har gjentatte ganger kontaktet presidenten i forbindelse med de stadig økende overgrepene mot indianerbefolkningen i Chiapas. Kirkeledere kontaktet innenriksminister Chuayffet i oktober angående den økte paramilitære aktiviteten og spurte hvorfor regjeringa ikke foretok seg noe: «Vi har informasjon om at de paramilitære gruppene vokser ... tidligere soldater og politimenn trener sivile for å slåss mot sine brødre, ledende partikongressmenn står for salg og våpendistribuering, og fungerer som beskyttere og koordinatorer for de mange paramilitære gruppene». Denne massakren er ikke en isolert makaber hendelse. Dette var den tragiske fortsettelsen på en drapsserie som bare har økt de siste månedene.

Både presidenten og de lokale myndighetene i Chiapas nektet hårdnakket for at PRI hadde noe som helst med de paramilitære gruppene å gjøre, helt til for mange bevis lå på bordet. Da ble de tvunget til å foreta arrestasjoner. Det mexikanske tidsskriftet «Proceso» kunne nylig avsløre en militær plan fra oktober 94: «Plan de campana Chiapas 94», der paramilitære grupper skulle brukes for å kutte forbindelsen mellom bønder i Chiapas og Zapatistene. Den Militære Etterretningstjenesten bør «hemmelig organisere visse deler av den sivile befolkning; kvegeiere, små jordeiere og «svært patriotiske personer» bør ansettes for å støtte våre operasjoner.» Proceso mener massakren i Acteal går inn under den kontra-etteretningsstrategien som forsvarsdepartementet la i denne planen.

La Realidad

Regjeringens øvrige svar på massakren har vært å sende 5000 ekstra soldater fra den føderale hæren inn i Chiapas, slik at styrken nå utgjør ca. 40.000 soldater. Subcomandante Marcos i EZLN advarte i et kommuniké om at denne økte militære tilstedeværelsen i området, «for å verne indianerne mot nye nedslaktninger», kunne bety at et angrep mot EZLN var i vente. Den 3. januar, litt over en uke etter massakren, besatte militæret landsbyen La Realidad. Denne landsbyen blir av mange regnet som EZLNs hovedbase, og det er her Marcos og mange andre sentrale folk i EZLN oftest er blitt sett og kommer med uttalelser til pressen. Okkupasjonen av La Realidad varte i 16 timer. Landsbyens beboere ble trakkassert og soldatene ville ha svar på hvor subcomandante Marcos befant seg. Soldatene sa også at president Zedillo har sendt ut drapsordre på Marcos. Beboerne i La Reali-

Fredsvakter i La Realidad observerer hæren.

dad bestemte seg for å bli i landsbyen selv om de var redde for hva soldatene ville gjøre. «De (soldatene) har aldri kommet så nært før. De kjører gjennom byen, men de stopper aldri,» sa en bonde. «Vi hadde et møte i ettermiddag fordi vi tror hæren vil ta byen, men vi har bestemt oss for å bli. Hvis det er hva de ønsker kan de gjøre slutt på oss alle.» Kvinnene kom sammen, stilte seg ansikt til ansikt med soldatene og konfronterte dem, slik de ofte gjør når soldater truer landsbyene i Chiapas. Hærens offisielle begrunnelse for invasjonen var at de lette etter våpen, men dette var helt klart en provokasjon og en styrkedemonstrasjon fra regjeringen mot et folk i sorg etter mordet på 45 indianere.

Overgrepene fortsetter

Også andre landsbyer har vært utsatt for hærens trakkasseringer i dagene etter massakren. Hæren påstår å ha funnet et hemmelig våpenlager som tilhører Zapatistene. EZLN sier våpnene er plantet. Den 2. januar marsjerte 300 indianerkvinner i finlandshetter og røde skjerf opp til soldatene på patrulje i la Esperanza i protest mot dette «våpenfunnet». De blokkerte hovedveien i over én time. «Vi har ikke penger til mat, langt mindre til våpen» sa kvinnene, som mente militæret hadde plantet disse våpnene.

3.januar kom det 170 regjeringssoldater til landsbyen Morelia, der de registrerte innbyggerne og arresterte fire personer. Soldatene ble fulgt av lokale PRI-medlemmer, som pekte ut hus og personer for dem. Husene ble ransaket og flere av beboerne ble utspurt om hvem som var Zapatister og om de skjulte våpen. Folket i Morelia har ikke glemt 7. januar 1994. Da ble alle mennene i landsbyen avhørt og torturert og tre av dem drept av hæren. For å unngå at dette skulle skje igjen dro mennene opp i fjellene, mens kvinnene gjorde front mot soldatene og fikk dem til å forlate landsbyen. Da soldatene kom igjen uken etter, var kokepunktet nådd. Det haglet med stein mot de militære kjøretøyene. 70 kvinner og barn dannet raskt en veiblokade mens de ropte slagord som «mordere» og «djevler». Det var tydelig for alle at her kom ingen gjennom uten å ta en kraftig konfrontasjon. Bilene snudde, og kvinner og barn fulgte

Feiring av 8. mars, La Realidad

dem i én og en halv kilometer mens de veivet med stokkene og ropte skjellsord etter soldatene. Da bilene stoppet omringet kvinnene de siste kjøretøyene i rekken og begynte å slå på dem. Etterhvert som flere nådde igjen bilene på den dårlige veien ble soldatene bombardert med steiner. Slik ble en tropp på over hundre soldater jagd vekk fra Morelia.

Den meksikanske regjeringen har konsentrert alle sine krefter etter massakren om en total militær okkupasjon av Zapatistenes områder. Etter slike provokasjoner er det ikke så mye hjelp i at president Zedillo har byttet ut innenriksminister Chuayffet for måten han har taklet krigen mot indianerne i Chiapas på. Same shit - new wrapping: Den nye innenriksministeren Fransico Labastida har sagt at hans viktigste oppgave blir å avvæpne alle grupperinger. Dette er en ren krigserklæring mot EZLN, og bryter med alle tidligere avtaler. Regjeringspartiet massakrerer en indianerlandsby og Zapatistene skal avvæpnes. EZLN har ikke løsnet en kule siden 12. januar 1994.

Massakrens formål

Hva kan Mexico oppnå med en slik massakre som har fått en massiv internasjonal fordømmelse? Er dette bare paramilitære grupper ute av kontroll, eller taktikk i en lavintensitetskrig? Formålene kan være flere:

1. Regjeringen vil bruke de paramilitære gruppene for å provosere EZLN til å svare med våpen. De paramilitære gruppene skal få til konfrontasjoner for at hæren skal ha en unnskyldning for å kunne angripe.
2. Unnskyldning for å militarisere Chiapas fullstendig. Anledningen er også brukt til å sette inn flere tusen ekstra soldater, det har vært razzia i flere Zapatistlandsbyer i dagene etter massakren, samtidig med at president Zedillo «sørger» over de drepte. De nye militærstyrkene er ikke brukt til å etterforske massakren eller hindre nye mord, men for å okkupere og kontrollere EZLNs områder.
3. Zapatistenes støttespillere skremmes ut av området. Det blir lettere å finne og utslette den harde kjerne av geriljaen ved å isolere dem.
4. Den meksikanske regjering vet at kommer de fra massakren i Acteal uten for mye kritikk, kan de ta neste skritt i krigen uten å tenke for mye på nasjonalt og internasjonalt press. Neste skritt er at den føderale hær vil angripe Zapatistene. Kritikken har riktignok vært massiv, men mange av kritikerne er nå beroliget fordi President Zedillo har avsatt flere av sine medarbeidere.

Guardia Blancas

Den største paramilitære gruppen i Chiapas er «Paz y Justicia» som har eksistert siden 1994. Dagen før massakren publiserte den meksikanske dagsavisen «La Jornada» et dokument underskrevet av statsguvernør Julio Cesar Ruiz Ferro som bekreftet overleveringen av US $450.000 til «Paz y Justicia».

En annen svært kjent og aktiv gruppe er «Mascara Roja» som også rekrutterer sine medlemmer fra sympatisører og medlemmer av PRI. Fra begynnelsen av 1997 har det flere steder i Chenalhó-regionen vært treningsleire for disse gruppene. De paramilitære gruppene er sammensatt av folk fra hæren, sikkerhetspolitiet, PRI og lokal indianerungdom. De blir styrt av lokale PRI-mafiosoer. Chiapas er et svært rikt område, rikt på vannkraft, olje, skog, kaffe. Men alt eksporteres ut av regionen, og ingen av verdiene kommer indianerbefolkningen til gode. Men noen tjener store penger på dette, og er fortsatt interessert i å gjøre det. Autonomt styre for Chiapas er en trussel mot de som i dag gjør store penger på Chiapas verdier.

Indianerbefolkningen i Chiapas er lut fattige, og ungdommene får verken jord å arbeide på eller annet arbeid. Dette gjør det enklere å rekruttere nye «mordere». Det er tragisk at de fleste av mennene som er arrestert for massakren er tzotzil-indianere i likhet med de drepte. De har latt seg kjøpe av de lokale myndighetene. De paramilitære gruppene tilbyr en vei ut av uføret for fattigbønder. I alle landsbyene i området der Zapatistene har stor støtte blir det innkrevd en krigsskatt. Dette gir medlemmene av Guardias Blancas (de hvite vokterne, fellesbetegnelse på paramilitære grupper) en inntekt, samtidig som de som nekter å betale blir jagd fra landsbyen. Alt de eier blir inndradd, kaffeavlinger, husdyr og andre verdisaker. De som støtter de paramilitære gruppene kan nå overta jorda til de fordrevne, eller de kan bli fordrevet selv. Slik foregår en lavintensitetskrig.

Anti-Narko eller Anti-Marcos

USA har siden opprørets første dag i 1994 lagt press på Mexico for å få til en hurtig militær løs-

ning på konflikten. Men det skal gjerne gjøres litt mer diskré enn en offentlig masseslakt av indianere, og også Clinton har vært nødt til å gå ut med sin «sorg» over de drepte indianerne.

I 1996 startet US Army Special Forces et gigantisk treningsprogram for de Mexikanske Spesialstyrkene (GAFE). Fra 1996 til 1997 ble rundt 3200 mexikanske soldater trent på Fort Bragg, Nord-Carolina av Green Berets 7. spesialstyrke. Denne 7. spesialstyrke har deltatt i aksjoner som krigen i Vietnam og invasjonen av Panama i 89. I dag har de Latin-Amerika som sitt spesialområde.

Pentagon har, som en del av «War on drugs», USAs såkalte krig mot narkotika, også gitt Mexico 73 UH-1H helikoptre til troppetransport. Det ville være absurd å tro at slikt militært «anti-narkoutstyr» ikke blir brukt mot EZLN.

9. mars i La Realidad. Hvert år markeres 8. mars med en blokade av kvinner og barn langs veien.

Den 26. desember bragte «La Jornada» en artikkel om en operasjon GAFE nylig utførte i Jalisco, der over ett dusin menn ble kidnappet og torturert. En av de kidnappede døde som følge av torturen. Det vil bli tatt ut tiltale mot Oberstløytnant Julian Guerrero Barrios og Kaptein Rogelio Solis Aguilar. Oberstløytnanten er utdannet ved den amerikanske hærens School of the Americas ved Fort Bragg.

Men krigen mot narkotika er først og fremst et skalkeskjul for å gi ren militær hjelp i kampen mot opprørerne. Det hersker ingen tvil om at GAFE i USA får instruksjoner om bruk av paramilitære grupper. De to største mottagerne av militær hjelp fra USA er Mexico og Colombia. Det er også de to landene i Latin-Amerika med størst antall massakre utført av paramilitære grupper knyttet til hæren. Tilfeldig...

REAKSJONER

Til tross for de massive overgrepene fra både den føderale hæren, sikkerhetspolitiet og de paramilitære gruppene de siste årene har de autonome områdene i Chiapas blitt flere. Men det store militære oppbudet som er satt inn nå på nyåret har gjort dagliglivet for folk i Chiapas uholdbart. Militære kjøretøyer og fly patruljerer veier og landsbyer. Den 23. desember ble det i løpet av 60 minutter talt 67 militære enheter fra den meksikanske hæren på strekningen mellom Acteal og San Cristobal.

Det har vært mange reaksjoner på massakren i Chiapas både nasjonalt og internasjonalt. En gruppe soldater i Polho fikk føle indianernes vrede noen dager etter massakren. Indianerkvinner slo soldatene i brystet og røsket dem i nakken. En militær opprørsstyrke måtte redde soldatene fra de rasende kvinnene. Da den nyinnsatte delstatsguvernøren kom til Polho for å undersøke forholdene for de 6000 flyktningene som lever der, ble han nektet adgang til byen. Befolkningen stoler ikke på statsapparatet og tar ikke mot deres hykleriske hjelp.

I Mexico City var det demonstrasjon med 12.000 deltagere få dager etter massakren. Mandag 5. januar blokkerte Zapatistene børsen i Mexico City. 45 kister ble plassert i veibanen og rødmaling ble kastet på bygningen. Børsen ble valgt for å sette søkelyset på det eneste som betyr noe i den nyliberale politikken: Penger. Menneskeliv er ikke noe verd, og indianernes liv kommer aller sist i rekken av verdier. To radiostasjoner ble okkupert samme dag med krav om at de skulle sende ut erklæringer fra EZLN. Sendingen kom i gang, men ble brutt av innenriksministeren.

President Zedillos har selv hilst Marcos med: "Jeg foretrekker å gå inn i historien som en undertrykker heller enn å gjennomføre avtaler med EZLN".

Det har også vært demonstrasjoner i mange land i Europa og i USA. I Oslo utførte gruppen «Zapata - Presente» en aksjon mot den mexikanske ambassaden julaften, og 12. januar, den internasjonale protestdagen mot massakren i Acteal, var det demonstrasjoner over hele verden. I Mexico City deltok flere hundretusener i demonstrasjonen. I Ocosingo, Mexico, markerte Sikkerhetspolitiet den internasjonale protestdagen med å skyte mot demonstrantene. De drepte en kvinne og såret hennes tre år gamle barn og en 17 år gammel gutt. I Oslo var det demonstrasjon foran den meksikanske ambassaden med 80-100 deltagere.

Da denne artikkelen gikk i trykken var stemningen fortsatt spent i Chiapas, med daglige overgrep fra den føderale hæren. Kvinner og barn har vist et enormt mot i mange små landsbyer, og jagd soldatene vekk med stokker og steiner. Det skjedde også i landsbyen Galeana da 100 soldater prøvde å ta seg inn der. Landsbyen delte seg i to grupper, de fleste kvinner og barn, og ventet i buskene. Våpnene bestod av kjepper og steiner, noen få hadde macheter. Da den første hjelmen dukket opp i den bratte skråningen opp mot landsbyen stormet kvinner og barn frem mot soldatene med et skrik. Soldatene snudde på hælene og løp som faen tilbake til resten av troppen. Landsbybeboerne fulgte etter de tungt bevæpna soldatene og prøvde å forklare dem situasjonen: «Dere kommer her med våpen, sniker dere inn på landsbyen, ødelegger det vi dyrker og hindrer oss i vårt arbeid. Hvordan ville dere like det hvis vi kom inn til byen for å ødelegge, dere ville ikke like det, og det gjør ikke vi heller...»

På vei tilbake til landsbyen, etter en to timer lang konfrontasjon med soldatene, møtte de på 100 kvinner og menn fra en nabolandsby. De hadde hørt det var soldater i området og kom for å hjelpe. Hadde hæren kommet tilbake ville de møtt på minst 250 rasende indianere.

Dette er situasjonen over hele Chiapas. Folk er fortvilet men også rasende. De har fått nok, og ofrer nå sine liv for å stanse hærens trakasseringer.

Hitlers husfrue?

Ved Hitlers maktovertagelse i januar 1933 blei nazistisk tankegods statsideologi. De høye herrers forvaklede kvinnesyn fikk lovhjemmel, og Kinder, Küche und Kirche (barn, kjøkken og kirke) blei den tyske kvinnes framtid. Men de økonomiske og sosiale realiteter krigen bragte med seg, vanskeligjorde et nazistisk kvinneideal. Kunne kampen for livsrom drives med halvparten av befolkninga på kjøkkenet?

Den lykkelige nazistiske familie skulle utgjøre den minste organiske cellen i den fascistiske kroppen. For å holde denne ved like trengte man den hjemmeværende moren, som kunne reproduserende ved barnefødsler og omsorg. Desverre for Hitler hadde de siste 40 år gitt kvinnen et annet alternativ.

Kvinnen for familien

Første verdenskrig hadde skapt et kvinneoverskudd i Tyskland. Andelen kvinner i arbeid utenfor hjem og familie steg derfor jevnt og trutt også etter Hitlers statskupp i 1933. Kvinners yrkesmuligheter ble flere, og de typiske kvinneyrkene var på fremmarsj. Kontorene i byene utgjorde mange av de nye kvinnearbeidsplassene. Kvinnelige akademikere gjorde sitt inntog i de frie yrker.

Mens en lesebok for jenter i folkeskolen hadde tre sider om det guddommelige moderskapet, kvitterte samme bok med 12 sider om eugeniske trusler - jøder, sigøynere, hysteri og bolsjevisme.

"Svikten i barnefødsler blant de etterhvert så utdannede middelklassekvinnene i byene var det første som skapte bekymring. I juni 1933 appellerte innenriksminister Wilhelm Frich til disse kvinnenes rasefølelse og kalte på deres ansvar for å føde store mengder sunne raserene barn. Slike barn kunne ikke forventes i den blandede arbeiderklasse, som fra før av var altfor stor. Det tyske husmorideal var skapt av og for den stadig bredere middelklassen.

Den høye arbeidsløsheten Tyskland opplevde på begynnelsen av 30-tallet var medvirkende grunn til å ønske kvinnene tilbake til familien. Hitlers forgjengere Brüning og von Papen grep inn og reduserte kvinner i offentlige stillinger allerede i årene før 1933. Deres eneste grunn var at menn skulle argumenter var at menn skulle favoriseres.

Nazistene pynta på tiltaket med propaganda som innførte bildet av den oppofrende husmor. Men oppfordringen til kvinner om å gå hjem til kjøkkenet falt ofte på stengrunn. De typiske kvinneyrkene blant annet i næringsmiddelindusrtien blei ikke ramma av den økonomiske krisa. Og menn ville nødig ta jobb der en kvinne hadde virket før han.

Det var i første rekke de gifte kvinnene som ble oppfordret til å gå hjem. Men ekteskap blei inngått tidligere og hyppigere enn før. Kvinner i giftealder regnes også som de mest produktive, og blir som regel foretrukket foran enker og ung-

-kvinneliv i herrestat

jenter. Fra sommeren 1933 blei det derfor tilbudt ekteskapslån ved førstegifte, forutsatt at kvinnen ikke arbeidet. Men bare en fjerdedel av alle inngåtte ekteskap fram mot 1939 kunne i tillegg til hjemmeværende hustruer vise gode nok eugeniske, altså gode nok arveanlegg, til å få innfridd lånene. Eugenikk ble slik både en motivering og et problem i NSDAPs kvinnepolitikk. «Kampanjen mot gifte kvinner i arbeidslivet var i stor grad en ineffektiv og irrelevant øvelse i patenalistisk og mannssjåvinistisk demagogi», oppsummerer historikeren Tim Mason.

Antall fødsler hadde sunket med 25% mellom 1925 og 1933 - og fortsatte med det. Når ikke ekteskapslånene hjalp, gikk myndighetene inn med fødselsgaver til foreldre. Barnetrygden fra Weimarrepublikkens dager blei styrka. Jo fler små sunne arier en kvinne satt til verden, desto mer penger fikk hun. Var hun ekstra produktiv fikk hun utdelt moderkorset, bronsje for 4 barn, sølv for 6 barn og gull for 8 barn. Fikk hun flere enn 9 barn kunne hun velge en offisiell statsmann som gudfar. I 1936 hadde Hitler 12 000 gudbarn. Hans forgjenger, riksdagspresident Hindenburg, hadde hele 27 000 små germanske gudbarn.

Allerede i 1936 blei kvinners barnløshet karakterisert som en sykdom. To år senere blei barnløshet fastslått som skilsmissegrunn. Abort ble strengere straffet enn før. Jødiske eller øst-europeiske leger som beviselig hadde utført abort på ariske kvinner kunne dømmes til døden.

For de barn som blei født var det viktig å sørge for videre sunt liv. Den største kvinneorganisasjonen Deutshe Frauenwerk ga mor og barn hjelp. Elitekvinneorganisasjonen Nationalsozialistische Frauenschaft utdannet lærere til moderskapkurs. Kursene var populære. 5 millioner tyske kvinner skal ha deltatt. Som en følge sank spebarnsdødeligheten drastisk.

«Forhindring Av Uverdig Liv»

Men Nationalsozialistische Frauenschaft holdt også andre kurs. Kursene i eugenikk var ikke like populære som moderkursene, men blei tillagt større vekt av bevegelsens politiske elite. Ikke alle barn var velkomne i det tredje rike. Foruten barn av raseblandet herkomst måtte åndssvakhet forhindres. Ifølge innenriksminister Frisch var 20 % av Tysklands kvinner i 1933 uønska som mødre. Som en følge av dette satte man i gang omfattende steriliseringsprogrammer. Følgende år blei 400 000 sterilisert. Halvparten av de steriliserte var kvinner, men av programmets dødsofre var vel 90 % kvinner. Kvinner gjorde i det lengste motstand mot ope-

Den lykkelige unge mor med arisk avkom mot en bakgrunn av tysk bonderomantikk.

rasjoner, og tok ikke sjelden sitt liv som følge av sterilisering.

Åndssvakhet ble oppført som grunn for to tredjedeler av de steriliseringene. Åndssvakhet viste seg hos kvinner i form av hysteri, oppsettighet, avvikende politiske holdninger og annet som etter sigende var meislet i hennes arveanlegg. Det var de skumle små genene Frauenschaft skulle lære kvinnene å avsløre, også hos potensielle partnere. Foruten kursene fikk piker allerede i grunnskolen innføring i faget. Mens en lesebok for jenter i folkeskolen hadde tre sider om det guddommelige moderskapet, kvitterte samme bok med 12 sider om eugenis-ke trusler - jøder, sigøynere, hysteri og bolsjevisme.

Steriliseringsprogrammene vakte motstand. En type motstand mot programmet var «protestgraviditeter». Kvinner som ble pålagt sterilisering gjorde seg gravide hui og hast. Myndighetene fulgte opp med å tillate tvangsabort opp til 6 måned. Dermed tok den katolske kvinneorganisasjonen straks avstand fra myndighetene og blei forbudt. Elimineringen uten massakre, som programmet faktisk utgjorde, måtte rettferdiggjøres. Programmets tittel «Forhindring av uverdig liv» signaliserte inngrepene som nødvendig for den tyske folkekroppens, volkskörper, overlevelse, lik som de seinere jødeutryddelser. Fram mot 1940 blei det utført 30 000 eugeniske tvangsaborter.

Steriliseringene og abortene blei hyppigere fram mot krystallnatten 1938. Når startskuddet for jødeforfølgelsen blei gitt, var det spesielt kvinnene man ønsket å få tak på. Jødiske kvinner avlet jødiske barn. I det okkuperte øst-europa blei de første mobile gasskamrene tatt i bruk nettopp med det formål å hindre kvinner av laverestående raser å reprodusere seg. Planene for disse områdene inkluderte programmer for redusering av barnefødsler som retta seg mot mødre og potensielle mødre. SS hadde en høy andel akademikere blant sine medlemmer. Den største gruppen var leger. Disse mannlige legers korstog mot kvinner og barn representerer et av de mest bestialske utslag av såvel antifeminisme og rasisme noensinne. Programmet for «forhindring av uverdig liv» er blitt beskrevet som forløperen for det industrielle massemordet i konsentrasjonsleirene.

Elitebarn

Prostitusjon blei forbudt i 1933. Straks etter lovendringen blei titusenvis av «uærbare» kvinner arrestert og internert. De skal også ha blitt brukt som medisinske forsøkskaniner for krigsindustrien. Til tross for de prostituertes ariske herkomst ble deres arveanlegg regnet som forderva av tidligere virksomhet, og havnet i gruppen av uønskede mødre.

Fra 1939 mente man det var et økende behov for prostitusjon. Man opprettet egne bordeller for offiserer og andre embetsmenn. I fangeleirene sto øst-europeiske kvinner til tjeneste for øst-europeiske fanger som hadde gjort seg fortjent til særbehandling.

61% av mennene i SS var ugift. Ettersom dette var eliten, blei de ansett for å ha spesielt

Dette er tredje del i en serie om kvinner under fascistiske diktaturer. Fascismen har antakelig det mest reaksjonære kvinnesynet vi kjenner til, likevel finner vi jenter og kvinner i nazistiske og fascistiske organiseringer, som f.eks. «Valkyria» i Norge. Det er merkelig at disse jentene i utgangspunktet organiserer seg, ettersom kvinner ifølge fascismen skal sitte hjemme, passe barna, stelle for mannen, stadig være gravide og dermed føre nye raserene barn inn i verden slik at krigsmaskinen har nok å ta av. Vi reagerer når nazijenter sier de arbeider med kvinnesak, og det er på tide å vise hva slags «kvinnefrigjøring» fascistene virkelig står for!

gode arveegenskaper. Himmler mante alle sine soldater til å etterlate seg minst ett barn før de dro i felten. Var de ikke gift, blei det ordnet slik at de likevel kunne få barn med spesielt utvalgte kvinner. Kvinner med gode arveegenskaper blei oppfordret til å legge seg inn på et hjem. Her fikk de møte og omgås fritt med blonde offiserer i et avslappet og landlig miljø, nærmest som på et feriehjem for enslige. Dette var «ikke i lettsindig hensikt, men med bevissthet om å oppfylle en ærefull plikt for nasjonen». Graviditet var ikke påkrevd, men naturligvis ønska etter enn viss stund.

Men Lebensborn, som disse hjemmene ble kalt, var først og fremst et mor og barn senter. Kvinner av god eugenisk herkomst uten barnefar, fikk her føde og leve sammen med sine barn. Som et kombinert barnehjem og ekslusivt bordell oppfostret sentrene 2000 barn i Tyskland. I okkuperte land kunne lokale kvinner som ventet barn med tyske soldater benytte seg av lokale tilbud. Best utbygd var sentrene i Norge, som i okkupasjonsårene bar fram 6000 barn.

Elitekvinner

"Min far er SA-medlem, min storebror er SS-medlem, min lillebror er med i Hitler Jugend, min mor er med i Frauenschaft og jeg er med i Bund Deutcher Mädel. - Men når kan dere møtes? - Åh, hvert år på partikongressen i Nüremberg". Slik heter det i en samtidig vits om det nazistiske familieliv. Det tyske samfunnet var gjennomorganisert. Også kvinner hadde sine organisasjoner. Fra 1933 var Hitler Jugend en enhetsorganisasjon for tysk ungdom. Under dennes ledelse lå Bund Deutscher Mädel (BDM). Fra 1936 var deltagelsen i disse obligatorisk for all ungdom mellom 10 og 18 år. BDMs viktigste oppgave var oppfostringen av sunne kvinnekropper velegnet til barnefødsler. For jentene sjøl var aktivitet og en viss frihet fra familie viktigere. Organisasjonen blei av mange oppfatta som progressiv for kvinnerollen. Mange av medlemmene gikk videre i Glaube und Schönheit (Tro og Skjønnhet) før de fikk lov til å delta i Frauenwerk fra 21-års alder.

Min far er SA-medlem, min storebror er SS-medlem, min lillebror er med i Hitler Jugend, min mor er med i Frauenschaft og jeg er med i Bund Deutcher Mädel. - Men når kan dere møtes? - Åh, hvert år på partikongressen i Nüremberg.

Deutsches Frauenwerk var masseorganisasjonen som hevdet å ha 6 millioner medlemmer. De fleste av disse hadde kollektivt medlemskap gjennom andre organisasjoner. Nationalsozialistische Frauenschaft var en eliteorganisasjon med ca. 300 000 medlemmer. Begge organisasjonene var ledet av Gertrud Scholtz-Klinck, men under overoppsyn av mannlige partimedlemmer. Scholtz-Klinck var i likhet med mange av sine partimedlemmer ingen idealkvinne etter nazistenes målebånd. Hun skilte seg to ganger fra sin ektemann for å gifte seg med overordnede offiserer. Hun gjorde karriere i flere offentlige byråer så absolutt utenfor kinder, küche und kirche-idealet, og blei beskyldt for å unndra penger fra staten sammen med sin siste SS-mann. Paradoksalt nok var det Gertrud og hennes ugifte politisk overbeviste kvinner i Frauenschaft som skulle fortelle sine søstre om deres naturlige plass i hjemmet og deres unaturlige forhold til statsannliggender og politikk.

Hva med ett nytt fint bilde over kjøkkenbenken? - tyske kvinner handler Hitlerportrett.

Kvinnen for staten

I 1936 satte det inn en totalt uforutsett arbeidskraftskrise. Innen 1938 var 1 million stillinger ubesatt. Krigsindustrien merka krisa først. Den kunne ikke etterkomme krigsministeriets ordrer uten en større tilførsel av arbeidskraft. Slik blei kvinner igjen attraktive som annet enn husmødre. Tross i nazistenes anstrengelser for å få kvinnene inn i hjemmet, steg derfor antallet yrkesaktive kvinner med bortimot 25% fra maktovertagelsen 1933 til invasjonen av Polen i 1939. Opprustningen må ta noe av skylda for dette. Stadig flere menn blei innrullert i hæren og frisatte arbeidsplasser. Men også nye yrker hadde kommet til. Den altomfattende nazistiske staten innebar en byråkratisering. Frauenschafts kursvirksomhet var blant de stedene som ga nye kvinnearbeidsplasser.

Landbruket var om mulig enda mer rammet av arbeidskraftskrise enn industrien. I enkelte distrikter var det knapt en dreng igjen som ikke hadde gått i hæren. Deres kvinnelige familiemedlemmer ser ut til å ha hatt det ekstra hardt i årene før krigen. Tallet spontanaborter steg drastisk, og unge piker blei advart mot å gifte seg til å bli bondekone. 2,5 millioner kvinner fra okkuperte områder blei henta inn i Tyskland som arbeidshjelp fordelt i rustningsindustri og landbruksproduksjon. Øst-europeiske tvangsarbeidere blei noen år senere et kjærkomment tilskudd på det tyske arbeidsmarkedet.

Med disse økonomiske svingningene snudde partipropagandaen. Kvinner blei oppfordret til å tjene staten ved å melde seg til arbeid. Mens kvinner under husmor-propagandaen hadde fortsatt å gå ut i arbeidslivet, stagnerte nå sysselsettingen av kvinner. I 1940 så husmoridealet ut til å slå igjennom mens Tyskland stadig trengte en større mengde produksjonskrefter. Dette var foranledningen for at partitoppene begynte å diskutere kvinners arbeidsplikt i februar 1940. Det blei understreket at «Kvinner skal ikke gis arbeid som forutsetter spesielle evner til tankegang, avgjørelser eller kapasitet for rask handling. Kvinner skal i korthet ikke få tillit i jobber som forutsetter spesiell teknisk kompetanse eller kunnskap.» I april samme år kom Görings forslag om utskriving av kvinnelig arbeidskraft. Idealet var fortsatt kvinner for familien men realiteten nærmet seg kvinner for staten. I første omgang stanset Hitler arbeidsutskrivinga. Ugifte kvinner og kvinner uten barn fikk plikt til å registrere seg for arbeid. I enkelte miljøer skal dette ha ført til protestgraviditeter som før beskrevet fra steriliseringsprogrammene. I desember 1943 måtte rustningsministeriet fastslå en «total feilslåelse i forsøket på å mobilisere tyske kvinner til arbeid i krigsindustrien".

De nazistiske idealene hadde spilt falitt overfor økonomiske realiteter. Kvinner i lønns-

Progressivt kvinnesyn? Bunde Deutsher Mädel tilbyr utenombuslig aktiviteter - som blant annet denne pengeinnsamlingen for ungdomsherberge.

arbeid fikk stadig følge av flere søstre, barnefødsler holdt seg på et stabilt nivå og familien så ut til å forsvinne i en organisasjonshverdag. Mønsteret stemmer overens med hva kvinner opplevde i Europa ellers. Husmoren slik vi kjenner henne, slo igjennom først på 50-tallet som den blide forbruker. Men Hitlers kvinner må ha sittet igjen med dype sår i sjelen etter 12 intense år med propaganda, der hennes verdi stadig skiftet etter partiets behov. Kvinner som hadde opplevd sterilisering, tvangsaborter og stadig ydmykelse fikk liten eller ingen unnskyldning. Det andre kjønn sluttet seg til rekken av tause og glemte ofre for nazistenes statseksperiment.

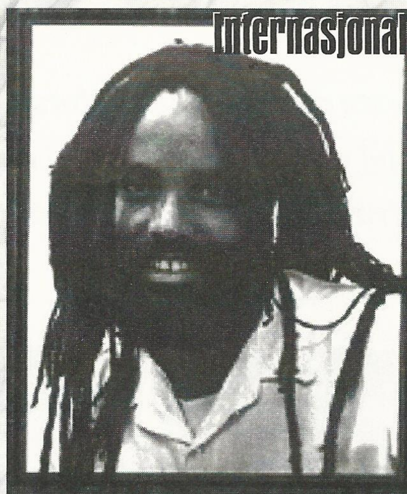
Kilder:

Tim Mason: Nazism, Fascism and the working class, Cambridge University Press GB 1996

Gisela Bock: Nazi Gender Policies and Women history

Claudia Koonz: Mothers in the Fatherland, New York 1987

Palmer/Colton: A History of the Modern World, Mc-Graw Hill inc. 1995

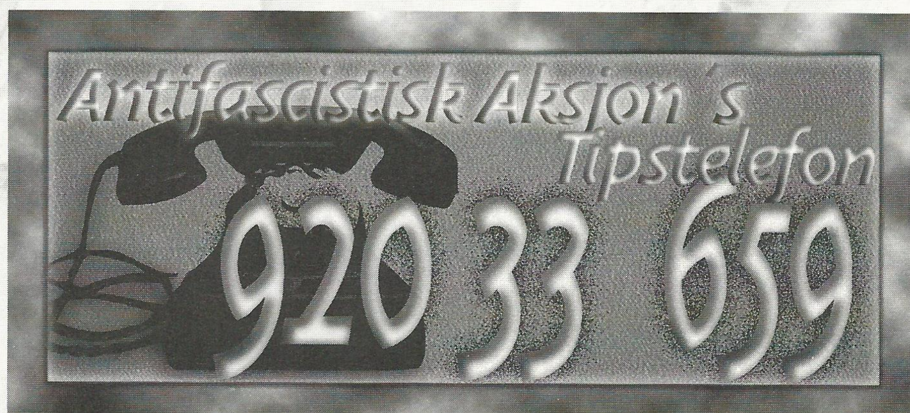
Internasjonal kampdag for Mumia Abu-Jamal

Demonstrasjon til støtte for den dødsdømte tidligere Black Panther-aktivisten og radiojournalisten Mumia Abu-Jamal

Møt opp utafor den amerikanske ambassaden 26.feb. kl. 17.00

BNP og NF går sammen?

Searchlight magasin melder at ledere i British National Party og National Front planlegger en sammenslåing av de to partiene på nyåret. Hvis diskusjonene fører fram, vil det nye partiet bli kalt British National Front. BNP er vanligvis ikke særlig gode venner med NF, men de har vært svært ivrige på å få bruke organisasjonens navn. BNP er riktignok ledende på ytterste høyre fløy, men National Front har et etablert navn etter at de gjorde det svært bra i valg på 70-tallet. NF har i dag mindre enn hundre medlemmer, og ved en sammenslåing med BNP blir organisasjonen selvsagt større. BNP er også ute etter mer positiv publisitet etter at partiet bokstavelig talt ble slått litt på defensiven da antifascister satte en fysisk stopper for et av fjorårets valgmøter. Siden da har ikke BNP klart å organisere en eneste offentlig markering i landet. NF har derimot vært offensiv med både avissalg og en marsj mot en gruppe flyktninger i Dover i november. Selv om de ble drevet ut av byen, fikk de god pressedekning for aksjonen. NF har en sterkrere appell til yngre potensielle naziaktivister, ettersom BNP ønsker å fremstå som mer respektable. BNP har vist at de ikke engang klarer å beskytte sine egne møter og ledere, derfor er de unge som ikke har gått til Combat 18, lojale overfor NF.

Dette er første del i en serie om forskjellige organisasjoner og grupperinger på venstresida i Norge i dag. Antifascistisk Aksjon vil i hvert nummer framover presentere grupper vi synes fortjener omtale.

Kurdistan:

NATOs nye Vietnam?

Motstanden mot USAs imperialisme i Vietnam markerte starten på det forrige revolusjonære oppsvinget i Norge. Konflikten i Kurdistan har svært mye til felles med Vietnamkrigen, og i 1997 kunne vi se en gryende solidaritetsbevegelse i Norge. Antifascistisk Aksjon har snakket med Espen Økeland i Kurdernes Venner, som tror det ligger et stort potensiale for voksende solidaritetsarbeid i denne konflikten.

Kurdernes Venner hadde sitt første landsmøte så sent som i mars-97. Likevel har organisasjonen rukket å danne aktivitet på mellom 30 og 40 steder i Norge. "Boikott turistreiser til Tyrkia"-kampanjen var startskuddet for eksplosjonen av aktivister, og er i dag kjent for mange. Kurdernes venner er en politisk uavhengig organisasjon, i forhold til politiske skillelinjer både i Norge og i Kurdistan. Selv om det er 3000 kurdere i Norge, består aktivistene i stor grad av nordmenn.

- Vi er en klassisk solidaritetsbevegelse, som har mye til felles med for eksempel FNL-bevegelsen og Palestinakomiteen. Vi har fått stor støtte, både økonomisk og politisk, fra fagbevegelsen i Norge. Kurdernes venner skal arbeide for politisk støtte til kurderne, og det er det som gjøres i Norge som er viktigst, sier Espen Økeland.

Økeland tror at det er et voksende potensiale for større solidaritetsarbeid i denne konflikten, særlig fordi Tyrkia er et viktig land for Norge både gjennom Nato-alliansen og på grunn av økonomiske interesser.

Militærregimet Tyrkia

I 1980 gjorde militæret i Tyrkia kupp, med hjelp fra USA. Siden har militæret hatt kontroll over landet gjennom Det Nasjonale Sikkerhetsrådet, som har vetorett overfor de folkevalgte i alle viktige politiske spørsmål. I militærregimet Tyrkia er ord som kurder og Kurdistan forbudt, og hvis et barn får et kurdisk

Et folk uten land

Kurderne er et av Midtøstens eldste og største folk, det finnes 35-40 millioner kurdere. Kurdernes historie er en historie om undertrykking. De har alltid måttet kjempe mot stater som har okkupert det ressursrike området vi kaller Kurdistan. Kurdistan er i dag delt mellom Tyrkia, Iran, Irak og Syria.

navn, gir staten barnet et tyrkisk navn automatisk. I desember 1994 ble den kurdiske parlamentarikeren Leyla Zana og 5 andre parlamentarikere dømt til opp mot 15 års fengsel for å stå fram som kurdere.

Norsk Våpensalg

Den massive undertrykkinga av politisk opposisjonelle, krigen mot kurderne og tiltagende brudd på menneskerettighetene i Tyrkia, var grunnen til at Stortinget i 1995 vedtok at Norge skulle slutte å selge våpen til landet. Likevel ble salget av militært materiale mangedobla i 1996. Norske myndigheter mente at det dreide seg om deler til tidligere solgte våpen, og forsvarte salget med at Norge ville framstå som en dårlig handelspartner hvis forsyningene til det tyrkiske militæret ble stoppet. Men det militære samarbeidet med Tyrkia har gått lenger og lenger. I siste halvdel av -96 sendte Norge hele F16-skvadronen på Ølandet, på trening i Tyrkia, fordi Nato gjennomførte en øvelse for sine IRF-styrker (Immediate Reaction Forces) i den kurdiske byen Erzurum. Disse styrkene skal settes inn hvor som helst i verden der Natos interesser er trua, og er en del av Natos nye angrepsstrategi.

Norge Med I Krigen Mot Kurderne

I slutten av -97 kunne VG avsløre at Norge skrev under en svært spesiell avtale under øvelsene i Tyrkia. Den går ut på at hele den såkalte 338-skvadronen (hele F16-skvadronen og 150 norske soldater, blant dem folk fra Telemarkbataljonen) skal stasjoneres i Tyrkia i tilfelle krise i områdene mot Iran, Irak, Øst-Europa og Hellas. 12 norske F16 fly er øremerka Tyrkia, og flygerne er forplikta til å reise til en base rett utafor byen Diyarbakir dersom de blir beordra til dette. Denne byen er den største og viktigste byen i Kurdistan i dag. Byen, som ligger i hjertet av det kurdiske området, hadde for bare få år siden rundt

400 000 innbyggere. I dag bor det 1,5 millioner mennesker der, flesteparten av dem er flyktninger som har måttet reise fra nedbrente landsbyer i Kurdistan.

NATOs Vietnam?

Hva skal så de norske styrkene kjempe mot? Områdene i grensa mot Iran og Irak er kurdiske områder. Uansett hvilke land Natos styrker skal kjempe mot, vil kampene foregå på kurdisk jord.

-Spørsmålet man må stille seg er om Kurdistan er i ferd med å bli Nato sitt Vietnam, sier Økeland. USA og resten av den vestlige verden har pumpa våpen inn i den tyrkiske hæren. Både for å sikre seg mot Russland, og for å ha kontroll over dette enormt viktige området. -Men hva skjer når Natos marionettstyrker blir slått tilbake av de kurdiske opprørerne? Den vestlige verden blir tvunget til å reagere, og da kan det skje mye. Enten må vesten sette inn styrker mot kurderne, eller så kan de lage en slags Osloavtale som sikrer vesten makta over Kurdistan, tror Økeland.

Vestens Økonomiske og Politiske Kontroll

Tyrkia er et økonomisk og strategisk viktig land. Samtidig har Tyrkia, som sto på tysk side i begge verdenskrigene, vært en sentral allianse. USA har i dag full kontroll over Tyrkia, som en følge av deres støtte til militærkuppet i 1980.

Midtøsten og omegn vil stå for halvparten av oljeproduksjonen i verden framover. Elvene Eufrat og Tigris starter i den delen av Kurdistan som ligger i Tyrkia. Området blir derfor viktig i kampen om vannet. Kontrollerer du Kurdistan, kontrollerer du store deler av vannforsyningene til Midtøsten, og

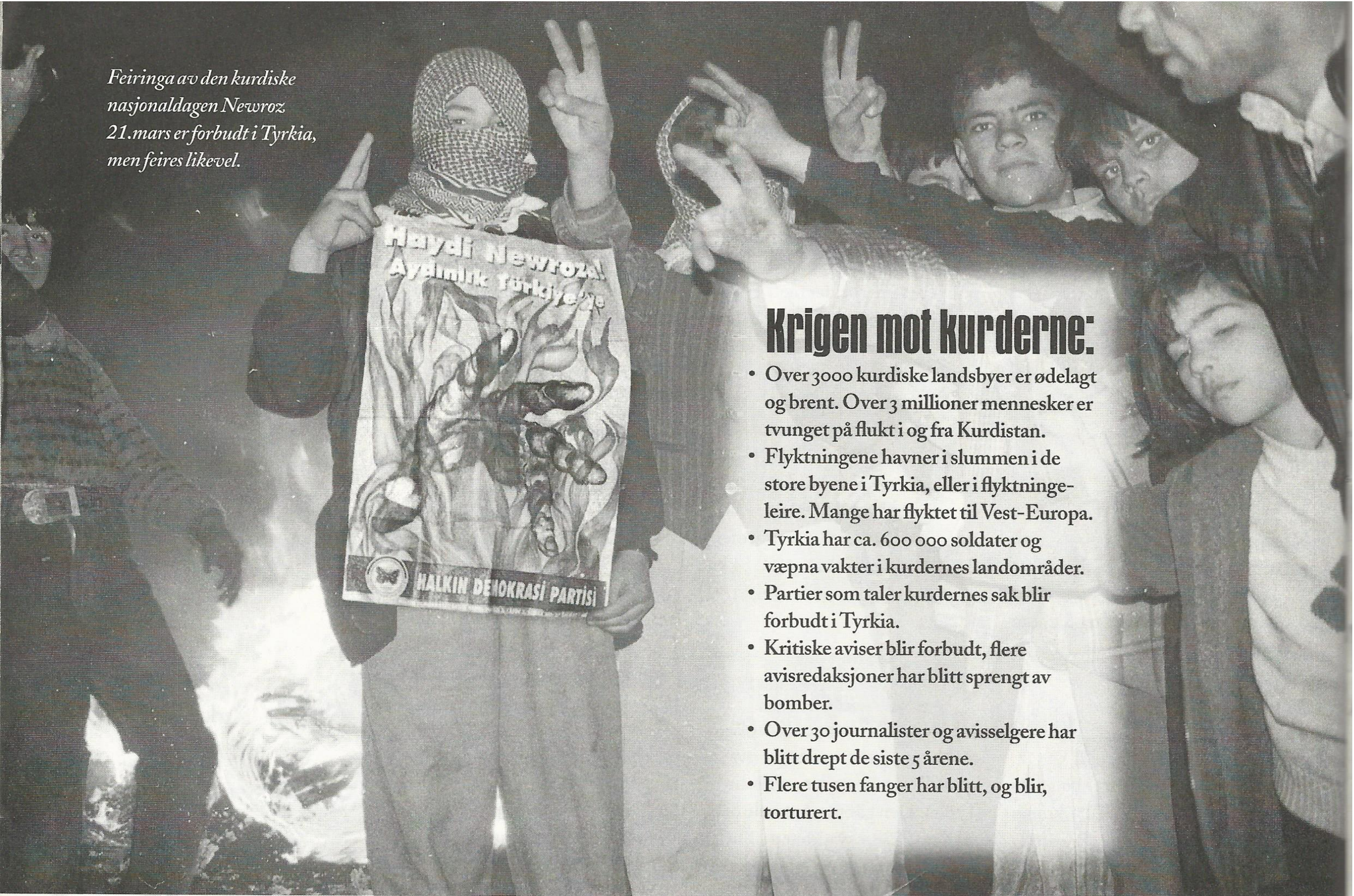

Flyktninger i Diyarbakir, en by i hjertet av Kurdistan som har eksplodert til en enorm flyktingeleir.

HISTORIE

Kurderne stammer høyst sannsynlig fra et indoeuropeisk folk ved navn Medeer, som kom til området ca. 900 før år 0.

- 1514: Området blir delt for første gang, ved delinga av det persiske og det ottomanske riket.
- 1920: Kurdistan blir delt slik det er i dag.
- 1921: Den Tyrkiske Republikk blir oppretta.
- 24.juli1923: Tyrkia blir anerkjent internasjonalt, og dermed godkjennes delinga av Kurdistan.
- 1945: KDPI, Kurdistans Demokratiske Parti i Iran blir oppretta.
- 1946: KDPI startet i Irak.
- 27.nov. 1978: Kurdistans arbeiderparti, PKK, blir danna.
- Sept. 1980: Krigen mellom Iran og Irak, utkjempa på kurdiske områder. Iran og Irak fikk kurdere til å sloss mot hverandre på hver sin side.
- 15.aug. 1984: Serkildan, kurdisk intifada, starta PKKs første geriljaangrep.
- 21.mars 1985: ERNK, Den Kurdiske Nasjonale Frigjøringsfronten, blir danna.
- 1986: ARGK, Den Kurdiske Nasjonale Frigjøringshæren, blir opprettet.
- Jan. 1988: Halabaja i irakisk Kurdistan blir utsatt for historiens største bombing med kjemiske våpen av Irak, ved Saddam Hussein. 6350 sivile døde.
- 1990: Irak hærsetter Kuwait, kurderne benytta sjansen til å gjøre opprør.
- 19.mars 1991: Nesten hele sør-Kurdistan i kurdiske hender.
- Mai 1992: Valg til det kurdiske parlament i Sør-Kurdistan, borgerkrig siden dette.
- 17.mars 1993: PKK erklærer ensidig våpenhvile fra 20. mars til 15. april. Tyrkia fortsetter angrepene.
- Des. 1994: Den kurdiske parlamentarikeren Leyla Zana og fem av hennes kolleger, blir dømt til opp mot 15 års fengsel, for å ha stått fram som kurdere.
- Mars 1995: Stort tyrkisk angrep i irakisk Kurdistan. Angrepene har fortsatt siden.
- 1996: Ny ensidig våpenhvile.

Feiringa av den kurdiske nasjonaldagen Newroz 21.mars er forbudt i Tyrkia, men feires likevel.

Krigen mot kurderne:

- Over 3000 kurdiske landsbyer er ødelagt og brent. Over 3 millioner mennesker er tvunget på flukt i og fra Kurdistan.
- Flyktningene havner i slummen i de store byene i Tyrkia, eller i flyktningeleire. Mange har flyktet til Vest-Europa.
- Tyrkia har ca. 600 000 soldater og væpna vakter i kurdernes landområder.
- Partier som taler kurdernes sak blir forbudt i Tyrkia.
- Kritiske aviser blir forbudt, flere avisredaksjoner har blitt sprengt av bomber.
- Over 30 journalister og avisselgere har blitt drept de siste 5 årene.
- Flere tusen fanger har blitt, og blir, torturert.

dette gir igjen økonomisk kontroll over Midtøsten, som trenger vannet i omtrent all produksjon.

I tillegg er veien gjennom Tyrkia den letteste dersom du skal frakte olje ut av Midtøsten. Statoil skal nå legge oljerør fra Aserbadsjan. Planen er å legge denne rett gjennom Kurdistan, uten at kurderne blir spurt om hva de synes om saken.

Motstand

Kurderne har aldri hatt en egen stat. Kurdistan er okkupert av fire stater: Iran, Irak, Syria og Tyrkia. Konflikten er eksemplet på god splitt og hersk-politikk. Kurdere har blitt satt opp mot hverandre hele tida, og det preger nasjonen i dag.

I Irak finnes det to kurdiske grupperinger: PUK og KDP. Etter Golfkrigen ble irakisk Kurdistan delvis sjølstyrt, men i dag er landet herja av borgerkrig, samtidig som det blir angripet av Tyrkia og Irak. KDP har i tillegg stått sammen med Tyrkia i kampen mot PKK, Kurdistans arbeiderparti, som har ført geriljakrig i Kurdistan siden 1984.

I Syria er det et virvarr av organisasjoner. I Iran eksisterer KDPI, som i dag er nærmest knust.

Den sterkeste opprørsbevegelsen er PKK, som er størst i tyrkiske deler av Kurdistan. PKK er også godt organisert i eksil. Nylig reiste noen forskere rundt i Kurdistan og spurte folk om de støtta PKK. Mellom 30 og 40 prosent svarte åpent ja på dette. Med tanke på hva folk risikerer ved å støtte PKK, kan man regne med at støtten er langt høyere. PKK regner med at støtten ligger på rundt 80%.

I det siste har vi sett mange reportasjer om kurdere som prøver å forsere muren rundt Schengen med båter til Italia. Disse er bare en brøkdel av de tre millioner kurdere som i dag er på flukt. Bare i Tyskland bor det 700 000, og hvert år demonstrerer 150 000 av dem til støtte for den kurdiske kampen. Det bør her nevnes at det heller ikke i Tyskland er lov å vise det kurdiske flagget, og at PKK er forbudt. Kurdistan er den første nasjonen uten stat som har egen TV-kanal. Den sender 18 timer i døgnet. PKKs front, ERNK, har kontorer over hele verden, også i Oslo. I tillegg til å drive politisk og væpna kamp, er målet å få samla alle kurdiske organisasjoner og opprette en kurdisk nasjonalkongress. Siste nytt er at det kurdiske eksilparlamentet har vedtatt at det skal dra tilbake til Kurdistan.

> **Norges militære samarbeid med Tyrkia har gått lenger og lenger.**

Kostbar krig

Tyrkia har hatt en offensiv mot Kurdistan siden 14.mai i fjor. I første omgang sendte landet inn rundt 35 000 soldater, med et uttalt mål om å opprette en sikkerhetssone i irakisk Kurdistan. Nå befinner 10 000 tyrkiske soldater seg i sikkerhetssonen. Det har vært mange angrep i det siste, og det ser ikke ut til at Tyrkia vil avslutte offensiven. Espen Økeland tror at Tyrkias mål er å innlemme den irakiske delen av Kurdistan i Tyrkia.

Tyrkias krig i Kurdistan koster den tyrkiske staten enorme beløp hvert år. Opp mot halvparten av statsbudsjettet går til militæret. En av de viktigste inntektskildene som gir penger til krigsbudsjettene er turistindustrien. En svært stor del av turistinntektene går til krigføringa i Kurdistan. Tyrkia var nordmenns desidert mest populære reisemål i 1997.

Torsdag 15.januar 1998 behandlet Stortinget stortingsmedlinga om eksport av forsvarsmateriell, og diskuterte norsk linje i forhold til våpensalg. Da Antifascistisk Aksjon gikk i trykken var det ikke klart hva resultatet av dette ble.

For informasjon eller ønske om lysbildeforedrag:
Kurdernes Venner
Boks 211, Sentrum, 0103 Oslo
E-post: kurder@feskar.net

Dette er en innledning til neste nummer av Antifascistisk Aksjon, som etter oppfordring fra leserne blir et temanummer om homofobi. Nummer 18 vil inneholde intervjuer, historiske artikler, kulturelle sideblikk og presentasjoner av temaer relatert til homokamp og undertrykkelsen av homofile.

Homs i vei!

«Antifascistisk Aksjon — Mot rasisme, kvinneundertrykkelse, kapitalisme og homofobi» står det i headingen vår, men desverre har vår kamp mot homofobi vært ganske fraværende i lang tid. Selvfølgelig kunne vi pusse glorien og si at vi har hatt mer enn nok med å bekjempe rasisme og nazister, noe som vel er i alle homser og lesbers interesse — og det er for så vidt sant nok, men jeg er likevel redd for at det ikke er helt tilfeldig at kampen mot homofobi kommer sist i prioriteringsrekka. OK, kampen mot sexisme og kapitalismen er visselig heller ikke på de stormende høyder for tiden, men kampen mot homofobien er ikke til å få øye på nede i dalen engang. Og det er farlig, for homofobi er fascismens trofaste følgesvenn. Skal vi knuse rasismen og fascismen, må vi også knuse homofobien.

Først litt ordkløveri, men likevel viktig, for ord definerer virkeligheten. Ordet Homofobi er et elendig ord for å begripe og gripe homofil virkelighet. Homofobi beskriver direkte oversatt nemlig en slags tilstand av frykt hos de ikke-homofile, og beskjeftiger seg ikke med undertrykkelsen av homofile. Fobier er et psykologisk uttrykk for noe individuelt, tvangsmessig, sykelig fryktende – en slags galloperende angstnevrose. Agorafobi er også slik angstnevrose, angst for åpne plasser, mens erythrofobi er angsten for å rødme, aranefobi er en angst for edderkopper, klaustrofobi er angsten for lukkede rom og antropofobi er menneskeskyhet – men homofobi er faen ikke skyhet overfor homser og lesber, eller en slags angst for noe trist og avvikende. Homofobi er forbanna undertrykkelse og overgrep, og intet annet.

Heteroismen

Vi burde altså finne et bedre ord en homofobi, fordi ordet skal beskrive en undertrykkelsesideologi, ikke en individuell angst. Vi snakker da heller ikke om kvinnefrykt, men Sexisme – organisert kjønnsundertrykkelse. Vi snakker ikke om Xenofobi, det latinske ordet for fremmedfrykt, for vi vet at det ikke er «frykt» for

fremmede, men den skitneste rasisme – en organisert undertrykkelse av alle mennesker som har flere pigmenter enn oss grisefarvede. Det er likevel ikke så enkelt å finne et annet ord enn homofobi, fordi det er så mye brukt, men jeg vil forsøke å variere med homse-undertrykkelse, hetero-isme og diverse bedre skjellsord mot undertrykkerne, for å holde perspektivet mot dem og det samfunnet vi lever i og ikke på «fobiene» våre mot alt utenfor vår egen lille navle.

Fascismens Beste Venn

Homseundertrykkelse er til de grader sexismens, rasismens og fascismens trofaste følgesvenn. Rasismens menneskeforakt brøyter seg frem i den ulekreste symbiose med sexisme, heteroisme og macho-syn, og danner den perfekte grobunn for organisert facisme og nazisme. Vi lever desverre i en tid med enorme tilbakeslag i frigjøringskampen, en reaksjonær tid der det nå gjelder å mobilisere alle gode krefter for frihet og forsvar av rettigheter. Mange skoler forsøker nok å begrense den verste rasismen med holdningskampanjer, men lukker ofte øynene for homsehets og kvinneforakt, og dermed er ingenting vunnet. Prøv å foreslå en landsomfattende skolekampanje for homofil frigjøring, og du skal se hvilke stygge hoder som popper opp av det norske folkedyp.

De mest reaksjonære kreftene i den norske kirken har i disse årene som rasismen har vokst, hatt stor fremgang i sin kamp mot de homofile og kvinnenes rettigheter. På samme måte som i kjerkas skitne kamp mot abortloven, har det mer tekkelige ypperstepresteskapet bevart sine rene, hvite hender ved å la korsridderne Børre Knudsen og Seierskirkens Torp velte ut kristensdommens menneskeforakt og undertrykkelse, mens de selv satt stille på prestekontoret og lot det skje. Nå føler så de mest reaksjonære prestene seg sterke nok til å kjøre en åpen hetslinje mot kvinner, homser og lesber. Da Seierskirken for to år siden arrangerte et seminar om «helbredelse/seksuell gjenopprettelse (!) av homofile» fikk dette støtte blant annet fra Anita Apelthun Sæle, stortingsrepresentant fra det nåværende presteregimet i Norge. Seminarets mål var å finne metoder for at homofile kunne bli heterofile (!!), med en språkbruk hentet rett fra exorcismen – djevelutdrivelsene. Det er en logisk sammenheng mellom Seierskirkens fascistiske metoder i kampen mot abortloven og deres syn på homofile, for det hele dreier seg om patriarkens rett til å bestemme over kvinner, barn og de som ikke er «riktige» menn.

Sykeliggjøring

Det er også andre fag enn de rent teologiske som har drevet klappjakt på det «umandige». I forbindelse med fremveksten av psykologi og medisin som naturvitenskap, gikk samfunnets fordømmelse av de homofile i stor grad over fra den moralske og religiøse, til en mer sykdomsdefinisjon i vitenskapelig forkledning. Men menneskeforakt er fortsatt undertrykkelse, uansett om det skjer med doktorgrad. Mellomkrigstidens mest annerkjente forske-

re, rasehygienikerne, lagde det «vitenskaplige» grunnlaget for rasismen og jødeutryddelsene, og de var også meget opptatt av å sykeliggjøre frigjorte kvinner, «defekte arter» som psykisk utviklingshemmede og ikke minst de homofile. Dagens fremste vitenskapsmenn, genforskerne, er også homoseksualitetsfiksert, blant annet i jakten på Homogenet, ganske sikkert i håp om å kunne rette på denne «defekten». Hvorfor leter de ikke etter et Hetero-gen, tror du?

Med det sykdomsstemplet homofili ofte blir assosiert med i offentlig informasjon og media, er det ikke underlig at mange er mer enn redde for å prøve ut sine homofile sider.

Kampen mot AIDS har desverre også bidratt til dagens «sykeliggjøring» av homofili, der kampen mot en virussykdom totalt har blitt avgrenset til homofile – til tross for at heterofilt smittede menn etterhvert er omtrent like mange, mens lesbiske kvinner knapt nok finnes i statistikken. Et like relevant Sikker Sex-råd for kvinner som å huske at mannnen må bruke kondom, er derfor å vurdere seksuelle erfaringer med andre kvinner, fremfor alltid å velge disse heterofile mennene. Menn er generelt mest smittefarlig, og må omgås deretter... For menn i mellom, har kondom blitt en del av livet, mens de heterofile menn er den store fare, enten de har sex med kvinner eller med menn, fordi de har den Utvalgtes tro på ufeilbarlighet, og at smittebeskyttelse derfor ikke angår dem. Det styrker ikke akkurat livsgleden og lysten til å eksperimentere å få seksuallivet ditt plassert i båsen «risikogruppe», mens ethvert ødeland av en hetero er å regne som «normalvarianten».

Med det sykdomsstemplet homofili ofte blir assosiert med i offentlig informasjon og media, er det ikke underlig at mange er mer enn redde for å prøve ut sine homofile sider. Oscar Wilde ble fengslet for «the love that dare not speak its name», men også i dag er det farlig å sette navn på sin kjærlighet. Derfor er det en viktig kampsak å løsrive homofilien fra pest-stemplet og dødens skygge, og ikke godta at homofili alltid nevnes i samme åndedrett som AIDS. All livsutfoldelse har en risiko, men vi skal ikke godta at følelser og seksualitet overskygges av en sykdom. HIV-smitte er dødsens alvorlig, men langt mindre sannsynlig dødsårsak en faren for å bli drept i en bilulykke, for ikke å snakke om å røyke 40 om dagen og forsøke å rense leveren med alkohol til frokost og kvelds.

«Homosex-Mord»

Homosex-mord sto det som vanlig over hele forsidene til VG-dagbladet sist gang en åpent homofil mann ble myrdet – den syvende på få år. Mest logisk ville overskriften betydd at en homofil hadde voldtatt og drept noen, men i tabloid-språk betyr «Homo-sexmord» at en homofil har blitt myrdet. «Hetero-morder» eller «Macho-mord» hadde vært en mer dekkende overskrift. Et homosex-mord blir liksom ikke et så viktig mord, men noe lummert og snuskete noe, der offeret omtrent blir tillagt skyld i sin egen ulykke. De fleste som blir drept i Norge drepes av nære slektninger, venner, drikkekamerater og andre i nærmiljøet i sterk beruselse eller affekt, mens de syv homofile ble drept av tidligere ubekjente menn, i åpenbar moralsk panikk over egne følelser eller voldsom aggresjon mot offerets seksuelle legning. Media understreker samfunnets avstandslegging til homofile ved å fokusere på offerets seksuelle

preferanser som en «forklaring» på at han ble drept. Forklaringen er vel heller den fortielsen og usynliggjøringen av homofile som gjør at unge menn reagerer med vold og drap når de blir konfrontert med en annen seksualitet enn svigermors ønskede.

Det er skremmende at volden mot homofile knapt får noen oppmerksomhet i Norge. I årevis kjørte en sort amerikansk Van med odelsrune malt på taket rundt i Oslo og banket opp folk de oppfattet som homser. Bilen ble anmeldt til snuten gang på gang, med bilnummer og det hele, uten at de «klarte» å identifisere voldsmannen. I like mange år har overfall mot homser i Sofienbergparken og Stensparken vært omtrent dagens orden. For tiden er det brutale overfall på Sognsvann som later til å være mest stas blandt homofobe machomenn. Desverre er det også et nytt trekk i heteroismen at ikke bare lyserøde nordmenn deltar i slik «Gay-bashing», eller homsebank som svineriet kalles på norsk.

> **Et homosex-mord blir liksom ikke et så viktig mord, men noe lummert og snuskete noe, der offeret omtrent blir tillagt skyld i sin egen ulykke.**

INKVISISJONEN KOMMER

Det blir ofte sagt at vi nå lever i en moderne, opplyst og liberal tid med større åpenhet for avvik fra Herr og Fru Straight-Larsens smukke kjernefamilie. Men nitti-tallet har likevel vært fullt av tilbakeslag for homser og lesber. Selvfølgelig har retten til registrert samliv vært et stort fremskritt for en tilnærmet juridisk, sosial og økonomisk likestilling av homofile i det norske samfunn. Men «tilnærmet» er et relativt begrep, og ordet «likestilling» kjenner vi altfor godt fra kvinnekampen, hvor lite det behøver å bety i praksis. For eksempel strekker ikke homofiles «likestilling» langt nok til å gi rett til adopsjon, da homofile par er regnet som uegnede rollemodeller(?!) for den oppvoksende slekt, og du må ikke tro at lesbiske kvinner har rett til graviditet gjennom sæd-inseminasjon. Over disse merkelige unntak svever den kristne kjernefamiliens klamme moral. De mest reaksjonære kreftene i kirken er på så rask fremmarsj som prestekjolen tillater dem, slik at en opphevelse av Statskirken må bli en øyeblikkelig kampsak skal man isolere de værste ayatollahene og begrense deres åndelige fascisme. Desverre er det vel lite å forvente i retning av Statskirkens død med dagens klamme presteregime i Norge.

VERDIKOMMISJONÆRENE

Kristendommens Knudsen og Ludvigsen, Børre og Nessa, mistenker jeg for å begynne hver morgen med å stikke nåler i sine små dukker av kvinner og homser, og smøre dem inn i ketchup før de på mer tekkelig vis knepper fingra sammen i foldede lanker, i bønn om enda mer fremgang for Mannen – for det meste av deres inkvisitoriske middelalderkristendom har etterhvert fått evig liv innen resten av den Kongelige Nor-

Mobilisering mot nazi-kongress

AFA i Tyskland og andre antifascistiske grupper mobiliserer sterkt til demonstrasjon mot en planlagt nazikongress i byen Passau, den 7. februar. Tysklands Nasjonalsosialistiske parti (NPD er arrangør, og nazistene håper selv at dette skal bli et sentralt propagandashow ettersom 1998 er valgår til det tyske parlamentet Bundestag. Passau har siden 1982 vært stedet for DVU's (Tysk Folke Union) årlige landsmøte, og kongresshallens arkitektur bærer sterkt preg av at den ble bygd i nazi-tida. Det har vært store demonstrasjoner før mot DVU's sterke posisjon i Passau, og den hittil største var i 1992 da 4000 mennesker gikk ut på gata. I år har den sosialdemokratiske borgermesteren i byen anmodet befolkninga om å ignorere nazistene (hørt den før?).

Kamp mot statlig rasisme i Tyskland

Det er ikke bare her i landet vi kjemper mot en stadig strengere flyktningepolitikk. I den tyske byen Oberhausen arrangeres det 28. januar en demonstrasjon mot en planlagt masseutsendelse av ca. 800 flyktninger fra Kosovo, Rest-Jugoslavia og enkelte afrikanske land. Hvis disse flyktningene ikke reiser frivillig tilbake til sine hjemland innen 30. januar, vil de bli tvangssendt ut av Tyskland. Samtidig fortsetter de serbiske styresmaktene i Kosovo med sin brutale undertrykkelsespolitikk overfor den albanske befolkninga.

31. januar markerer antirasistiske grupper i Düsseldorf at det er 65 år siden nazistene tok makta i Tyskland. Demonstrasjonen retter seg mot den generelle høyredreininga i Tyskland, og først og fremst protesterer man mot en nynazistisk infotjeneste kalt "Nationale Infotelefon Rheinland". Gjennom denne "tjenesten" spres rasistisk og nasjonalistisk hets, og den er sentral i mobilisering og organisering av det tyske nynazistiske miljøet.

Også i den lille byen Legden i Tyskland protesterer antirasister mot statlig rasisme. Demonstrasjonen holdes 7. februar med parolen; Stopp statlig rasisme - Kjemp for flyktningers rettigheter!

ske Kirke, herunder opptatt Kristelig Folkparti og tilliggende Sentrumsherligheter. Ikke siden 30-tallet har presteskapet hatt så mye å si i Norge som i dag, og de første ofrene blir definitivt kvinner og homser. Vi går inn i en mye kaldere tid nå, og ganske sikkert ikke et likestilt samfunn for noen som helst, noe Bondeviks verdi-kommisjon nok skal få utformet en moralsk og politisk overbygning for. De herskende verdier er alltid de herskendes verdier, og vi vet godt nok hva slags verdier bondevikingene bygger på overfor kvinner og homofile. Dette fundamentalistiske Norge med makt i de foldede hender og pumpende oljebrønner vil fremstå omtrent like hyggelig for homser som vår brodernasjon Saudia-Arabia.

> *...noen krigsveteraner fikk kastet homsene og lesbene og deres rosa trekant-fane ut av opptoget – for denslags folk ville de ikke gå sammen med.*

Historiens Kalde Gufs

På tyvetallet var Berlin Europas mest swingende by, datidens San Fransisco, med hundrevis av homseplasser og mulighet for å leve forholdsvis åpent. Homser og lesber fra hele verden flyktet til Berlin. Verdens første homseteater, «Theater des anderen Eros» åpnet i Berlin i 1921, og lesbiske fra hele verden levde åpent og utga en rekke lesbekultur-tidskrifter som «Frauenliebe» og «Die Freundin». Bladet «Freundschaft» hadde som undertittel «Månedsbladet for frigjøring av kvinner og menn som er anderledes», og hadde i 1930 et opplag på 100 000 – Ett hundre tusen eksemplarer! Ikke mange homseblader i dag kommer opp mot dette.

I februar 1933 utkom siste nummer av Freundschaft, for så å bli likvidert av det nye regimet. I løpet av et par år hadde det skjedd en total reaksjonær maktomveltning i Tyskland, og katastrofen for Europas homser var i sin begynnelse. Det Tredje Rike ble bygd på kapitalismens mest effektive industrialisering, supplert med rasisme, sexisme og homseforfølgelse. Alle kjenner til grunntrekkene i den menneskeforakten nazismen bygde på og hvilke forferdelige konsekvenser dette fikk for jødene, sigøynerne, kommunistene og alle okkuperte folk i Europa, mens homsene og lesbenes skjebne i denne tiden har vært så godt som usynliggjort. Som Kim Friele sier det i tittelen på sin bok om homofiles historie: «De forsvant bare...»

Hundretusenvis av homofile forsvant i Hitlers leirer og gasskamre, noen utstyrt med rosa trekant for å markere deres forbryterske seksualitet, mens andre ble klassifisert med gul stjerne hvis de også var jøde, rød trekant hvis de tilfeldigvis også var kommunist, sort hvis de var kriminell, lilla hvis de var sigøyner... De med klassifiseringen rosa trekant var kanskje de som måtte lide mest, fordi de i tillegg til nazistenes overgrep også måtte lide under flertallet av de andre fangenes forakt. Intet er mer tragisk enn når fanger sparker nedover. De som overlevde konsentrasjonsleirene klarte det ofte gjennom fangenes fellesskap, mens de som også måtte lide under disses spark ikke hadde en sjanse. De bare forsvant...

De få tyske homser som overlevde holocaust, forsøkte å søke erstatning og pensjon i det nye, demokratiske Tyskland, men fikk avslag fordi de hadde vært internert etter lover mot homoseksualitet som en seksualforbrytelse fra før Hitler-tiden. Dermed var de forbrytere, og ikke nazismens ofre. I Norge har ikke behandlingen av homofile krigsofre vært særlig mer sympatisk. I 1995 skulle 50-årsdagen for Frigjøringen fra nazismen markeres med et stort opptog i Oslo. Tragisk nok ble hele frigøringsarrangementet grovt tilsmussa av at noen krigsveteraner fikk kastet homsene og lesbene og deres rosa trekant-fane ut av opptoget – for denslags folk ville de ikke gå sammen med. Jeg skal ikke moralisere over at krigsveteranene ikke er bedre, men tar det med som en grell illustrasjon på hvorfor homofile «bare forsvinner...» Frigjøring uten homofil frigjøring gir ingen frihet. Derfor må også vår anti-fascistiske kamp preges av kamp for homofil frigjøring og kamp mot sexisme og rasisme. Homs i vei!

Forente Nasjonalister kommer ut av skapet

- verving av nazister, terrorsiktelser, tysting og splittelser

For den rasistiske paraplyorganisasjonen Forente Nasjonalister, så må 1997 ha fortont seg som et evigvarende sprintløp i isbelagt oppoverbakke, med gummistøvler på beina, stormkast i trynet og bly i ræva. Avsløringer av organisasjonens nazidesignete internettsider og terrorsiktelser i den såkalte "Greven-saken", har slått sprekker i skapnazistenes fasade som "moderate og demokratiske nasjonalister". AntiFascistisk Aksjon ønsker å hjelpe Forente Nasjonalister ut av skapet, og det uten at marsjstøvlene og de brune skjortene blir hengende igjen. Vi kan her bringe dokumentasjon på Forente Nasjonalisters nære kontakt med voldelige nazister, samt ledelsens innviklede og hasardiøse strategier og dobbeltspill.

Takket være en noe ustabil person i nazi-miljøet i Grenlands-distriktet (som nok er alt for glad i Kong Alkohol) så har AntiFascistisk Aksjon fått tilgang til en del av dette miljøets brevkorrespondanse og propaganda. I november i fjor sendte ledelsen i Forente Nasjonalister ut et brev til medlemmer, støttemedlemmer og sympatisører av nazi-organisasjonen NS-Skien (NS = Nasjonalsosialistiske). I brevet kan man lese at lederen i NS-Skien, Knut Hedbo, er blitt *"indisponibel for kontakt i en periode på over et år* [han soner en dom på to år for grovt ran. red.]. *Hedbo har derfor bedt to av lederne i Forente Nasjonalister om å holde videre kontakt med de han måtte ha med seg"*.

Ledelsen og store deler av de aktive medlemmene i Forente Nasjonalister kommer fra Telemarksdistriktet. Det er derfor ikke overraskende at det eksisterer en form for kontakt mellom nazistene i NS-Skien og Forente Nasjonalister, selv om Forente Nasjonalister selv har benektet dette i avis- og tv-intervjuer. På Holmgang 22. april 1997 ble det fremlagt påstander om at Forente Nasjonalister har medlemmer fra blant annet NS-Skien og Zorn 88. Dette benektet leder i Forente Nasjonalister, Kjell Tore Vogsland, på det sterkeste: *"Dette er totalt feil"*. Men i brevet til medlemmene av NS-Skien legger ikke Forente Nasjonalister skjul på den nære kontakten mellom de to organisasjonene: *"NS-Skien og Forente Nasjonalister har helt siden oppstartingen hatt et nært samarbeid(...) og det faller derfor ikke unaturlig at overnevnte organisasjon overtar hovedansvaret for NS-Skiens medlemmer/kontakter inntil Knut Hedbo selv kan ta over igjen"*.

Deretter reklamerer skribenten for Forente Najonalister: *"Forente Nasjonalister er en landsdekkende nasjonal gruppering, med lokalavdelinger en rekke steder. Vårt formål er ikke å konkurrere med andre, men å samarbeide,"* skriver han, før han i sann rasistisk selvmotsigende ånd *("vårt formål er ikke å konkurrere med andre")* slår til med å oppfordre medlemmene av NS-Skien til å melde seg inn i Forente Nasjonalister: *"Ledelsen i Forente Nasjonalister håper derfor at du også vil slutte deg til vårt nasjonale arbeid, slik at vi sammen kan føre vår sak videre"*.

Dette er brevet er interessant på flere måter:

Forente Nasjonalister og NS-Skien hånd i hånd

Brevet bekrefter at Forente Nasjonalister har et nært samarbeid med erklærte nazister, noe de tidligere har benektet, blant annet på Holmgang 22. april-97. Også i et intervju i Fritt Forum/Norsk Blad (nr. 6, 1996) tar de to talspersonene for Forente Nasjonalister, Terje Halvorsen og Tommy Svendsberget, avstand fra både rasisme og nazisme: "...det er totalt misforstått å sidestille nasjonalisme og rasisme(...). Når det gjelder nazisme så mener vi at dette begrepet hører fortiden til". Terje Halvorsen foretok på sedvanlig nazist-vis en liten hukommelsestap- ☞

FAKSIMILE: Forente Nasjonalisters frierbrev til medlemmene av NS-Skien

Forente Nasjonalister
Postboks [redacted]
3702 Skien

Nove mber 1997

Kjære Norgespatriot!

Etter hva vi har grunn til å anta, så har mottakerene av dette brevet medlemskap eller kontakt med grupperingen NS-Skien.

Nå er imidlertid saken den at lederen for NS-Skien, Knut Hedbo, blir indisponibel for kontakt i en periode på noe over ett år. Hedbo har derfor bedt to av lederne i Forente Nasjonalister om å holde videre kontakt med de han måtte ha med seg.

NS-Skien og Forente Nasjonalister har helt siden oppstartingen hatt et nært samarbeid (selv om enkeltheter skiller oss), og det faller derfor ikke unaturlig at overnevnte organisasjon overtar hovedansvaret for NS-Skiens medlemmer/kontakter inntil Knut Hedbo selv kan ta over igjen.

Forente Nasjonalister er en landsdekkende nasjonal gruppering, med lokalavdelinger en rekke steder. Vårt form[...] er ikke å konkurrere med andre, men å samarbeide. For å holde våre medlemmer oppdaterte, sender vi regelmessig ut [...]mmsskriv for oppdatering. På denne måten mener vi at [...] kan føle at de er med i en organisasjon. [...] melder seg inn, for så ikke å hør[...] noe mer

[...] du også

Ledelsen i Forente Nasjona[...] arbeid, [...] deg til vårt nasjonale [...] videre. [...]tiden, i ustand, og je[...] skrivefeil. [...]

NY INNSATS I GODT ETABLERT NS - BEVEGELSE!

NS - Skien er en godt innarbeid NS - bevegelse i stadig vekst og ekspansjon. Vi har virket i Telemark i mer enn 4 år. Vi er nå inne i en ny æra!!! Den nye æra ser vi gjennom de strømninger som finnes i de mange nasjonale bevegelser og partier i dagens Norge.

Fler og fler forstår at skal vi reddes som nasjon og folk, så må det en forandring til i det politiske landskap. Her har de mange forskjellige bevegelser og partier sin oppgave.

NS - Skien står fritt. Det bevegelsen i første rekke vil satse på er: Å samle alle nasjonalister i vårt fylke, Telemark. Dette for å skaffe tilveie en sterk base for det nasjonalist-iske miljø i Norge. Vi trenger dette i så vel de moderate som i de radikale miljø.

For å klare å gjennomføre dette er vi avhengig av deg. Vi må stå sammen i kampen mot våre motstandere. Deres verste frykt er at vi klarer å samle oss. Så lenge vi er delt opp i fraksjoner tjener vi våre motstanderes sak. Dette må vi gjøre noe med. Mener du at du hører hjemme blant de moderate, kan du velge å gå inn i Forente Nasjonalister. Vi i NS - Skien samarbeider nå med den radikale fløy av Forente Nasjonalister. Mener du at du er blant de radikale er NS - Skien rette bevegelse for deg. Du kan velge mellom å være sympatisør, støttemedlem eller medlem. Det er opp til deg! Ta kontakt i dag.

For at du skal vite litt mer om den bevegelse du kan komme til å tilhøre, vil vi gi noen stikkord om NS - Skiens retningslinjer og satsingsområder.

Stikkord for NS - Skiens retningslinjer er: Samarbeid, kamp for vårt folks livsrom, eksistens og ekspansjon, økonomisk gjenreis-ning av vårt folk, motarbeide fremmedkolturell innflytelse i vårt land og bygge opp et kontakt og kameratnett som skal kjempe for at vi skal overleve som nasjon, folk og rase.

Stikkord for NS - Skiens satsingsområder er: Spredning av propa-ganda, samlinger, fester, markeringer i inn og utland, plasere våre folk i skoler, komunestyrer og i arbeidslivet, vekke folke-
opponionen, reformere
det nasjonalistiske
menn som er for et f
leirer og fremelske
Norge".

Mener du at dette er
Hund Distribusjon Po
sende deg informasjon
Vi vil i samarbeid me
Fritt Telemark, og e

Forente Nasjonalister
[redacted]
3702 Skien

Kjære medlem/sympatisør/kontaktperson!

Desember 1996

Med dette skrivet ønsker sentralrådet i Forente Nasjonalister å kombinere en julehilsen med en sluttrapport for 1996. Vår organisasjon ble, i mars 1996, formelt stiftet av en hånd-full intiativtakere. Formålet vårt var å forsøke og bidra til at norske nasjonalister kan arbeide videre i en og samlet front. Responsen vi har fått, var nok mye bedre enn vi hadde forventet oss. Vi har nå skaffet oss medlemmer helt fra det nordligeste og til det sørligeste punktet av landet.

Status pr. årsskiftet er derfor at vi kan påberope oss det å være landets største nasjonalistiske bevegelse. At vi blir tatt seriøst blant de veletablerte er også et faktum. Mange har søkt direkte kontakt med oss for utviklende samarbeid, og det er nettopp dette som er ønskelig for oss. I juni ble vi derfor invitert til deltakelse på FMI's årsmøte på Fevik, og i november ble en delegasjon invitert til Fedre-landspartiets landsmøte i Asker. En av lederene i Forente Nasjonalister ble også valgt inn i Fedrelandspartiets sentralstyre. I tillegg har flere aviser og nasjonalist-magasinet Fritt Forum/Norsk Blad skrevet endel om oss. Til og med kontakter i utlandet har vi opprettet, og i slutten av november ble vi faktisk tilskrevet av en godt etablert Canadisk nasjonalist-gruppe som ønsket å skape dialog.

Det å drive politikk koster penger, og for at vi skal få en best mulig oversikt over hvor store midler vi har til rådig-het i det nye året, hadde det vært fint om dere ville ha betalt 1997-kontigenten innen 15. februar 1997. På denne måten kunne vi tidligest mulig fått en oversikt over hvilke tiltak vi kan sette i verk. Kontigenten er fremdeles fastsatt til en frivillig sum fra kr. 50,- og oppover, og de som har betalt i den aller siste tiden av 1996, må naturligvis selv vurdere om de vil betale før den antydede dato.

På bakgrunn av fremgangen i 1996, har vi et håp om å nå enda lengre i 1997. Vi appellerer derfor til alle som ønsker å bidra mer aktivt om å gi oss beskjed. For å opprette et solid nettverk trenger vi flere fylkesledere, lokale kontakter o.l. Vi har allerede egen ungdomsavdeling, men flere kandidater til opprettelse av en egen kvinnegruppe i F.N. er også ønskelig. Håper å høre fra de av dere som dette kan være aktuelt for. Aktivt medlemsskap innebærer eksempelvis deltakelse på møter, aktivitet på lokalplan m.m., men det presiseres at alle avgjør eget aktivitetsnivå etter ønske.

Da gjenstår det å ønske dere alle en riktig God Jul og et innholdsrikt Nytt År.

På vegne av Sentralrådet for Forente Nasjonalister

Kjell Tore Vogsland, telefon/telefax [redacted]

OVER: Kompisene Vogsland og Hedbo er flittige brevskribenter for sine respektive organisasjoner.

UNDER: Terje Halvorsen tyster på sin nazikollega Tommy Svendsberget.

Hei folkens,

2/12-1996

Jeg har siden jeg startet å abonnere på Antifascistisk Aksjon lest artikklene om nynazistenes"Ledere" (les klovner) med en viss inter-esse. Desverre så har jeg gått glipp av de første artikklene. Er det mulig å få kopier av artikklene/portettene av Michael Knutsen, Eirik Ragnar Solheim og Petter Kristian Kyvik. Disse må være trykket i noen av de første utgavene. Håper dere kan hjelpe meg med dette.

Her i Skien har det dukket opp en gruppe ved navnet Forente Nasjonalister Etter hva jeg har funnet ut så utgjør de her i distriktet ca 15-25 pers. De fleste av dem er i midten av tyveårene etter hva jeg er blitt fortalt. Etter hva jeg har funnet ut så pleier de å samles på Sentrum Rockecafe i Skien sentrum. Jeg har bare klart å lokalisere en av dem.
Tommy Svendsberget
[redacted]
3721 Skien
Han soner for tiden en dom for vold er jeg blitt fortalt.
Når det gjelder de øvrige medlemene i Forente Nasjonalister så har jeg bare fått tak i noen fornavn som er : Hans, Werner , Roar,Espen,Kristin og Martin. Så fort jeg får tak i noe mer håndfast så skal jeg sende det til dere.

Antifascistiske hilsner

Terje

TERJE HALVORSEN
[redacted]
712 Skien

manøver og "glemte" i forbifarten at han hadde vært medlem av Zorn 88 siden begynnelsen av 90-tallet. Like etter at dette intervjuet ble gjort, meldte han seg inn i NS-Skien da gruppen ble stiftet i september1996. Halvorsen er forøvrig blant de siktede i den såkalte "Greven-saken", mistenkt for planlegging av nynazistisk terrorvirksomhet.

Det nære samarbeidet som eksisterer mellom NS-Skien og Forente Nasjonalister kan ytterligere illustreres med et brev som NS-Skien sendte ut til potensielle medlemmer/sympatisører like etter at organisasjonen offisielt ble stiftet: *"Så lenge vi er delt opp i fraksjoner tjener vi våre motstanderes sak. Dette må vi gjøre noe med. Mener du at du hører hjemme blant de moderate, kan du velge å gå inn i Forente Nasjonalister. Vi i NS-Skien samarbeider nå med den radikale fløy av Forente Nasjonalister. Mener du at du er blant de radikale er NS-Skien rette bevegelse for deg.(...) Skien 10/10-96."*

VERVING AV NAZISTER

Forente Nasjonalister ønsker erklærte nasjonalsosialister velkomne til organisasjonen, de driver sågar aktiv rekruttering og medlemsverving av åpent nazistiske personer. Dette framstår som ganske merkelig sett i forhold til det svaret Kjell Tore Vogsland ga på Holmgang 22. april i fjor, da han ble spurt om Forente Nasjonalister var en nazistisk organisasjon: *"Nei på ingen måte. Vi er en nasjonalistisk samarbeidsbevegelse. Å bli kalt for nynazist ser jeg på som en rein trakassering. Det ligger milevis fra min ideologi".* Da Vogsland ble intervjuet i Varden 14. april i fjor, ble han spurt om Zorn 88 (de fleste av medlemmene i NS-Skien er også medlemmer av/har bakgrunn fra Zorn 88) er med i Forente Nasjonalister. Han svarte: *"Nei, de har tatt avstand fra oss . Vi er for tamme. Hitler døde i 1945 og nazismen er en ideologi som døde da. Det har ikke noe for seg å være nazist".* Han kunne videre fortelle at eventuelle nazister og voldelige personer skulle bli kastet ut av organisasjonen. Men det skulle altså ikke ta mer enn et halvt år før ledelsen i Forente Nasjonalister sendte ut sitt rekrutteringsbrev til medlemmene av NS-Skien.

KONKURRANSE OM MEDLEMMER

Brevet avslører også Forente Nasjonalisters strategi for å bli størst blant rasist-/nazistorganisasjonene, der de under påskudd av å ville samarbeide aktivt prøver å verve konkurrerende organisasjoners medlemmer til sin egen gruppe. Dette har også andre norske rasist-/ og nazistorganisasjoner blitt oppmerksomme på etterhvert.

Høsten 1996 verserte det sterke rykter i nazimiljøet i Norge om at Forente Nasjonalister driver aktiv rekruttering blant konkurrerende organisasjoners medlemmer. Ryktespredninga og baksnakkelsene i miljøet ble etterhvert så store at ledelsen i Forente Nasjonalister så seg nødt til å sende ut et brev til sine medlemmer. I brevet som er datert desember 1996 skriver Kjell Tore Vogsland følgende: *"Enkelte i det nasjonale miljøet i Norge har trolig grunnet misunnelse overfor F.N.'s fremgang, forsøkt å spre falske rykter om oss [...] Vår organisasjon reagerer sterkt på falske beskyldninger, og presiserer at vi intet har å skjule"*, og Vogsland fortsetter *"vi ønsker ikke å fremstå som noen konkurrent til andre grupperinger/partier. Det er samarbeid som er vår hovedintensjon, ikke konkurranse, splid eller baksnakkelse".* Brevet er et fortvilet forsøk fra ledelsen på å berolige alle medlemmene som organisasjonen det siste året har vervet fra sine konkurrenter.

Er det noe Forente Nasjonalister, og spesielt Kjell Tore Vogsland, er gode på, så er det å skrive brev, samt å føre medlemmene sine bak lyset.

Et eksempel på det siste fikk man i mai -97, da bondetampen Vogsland nok en gang satte seg foran skrivemaskinen. Det var gått en måned siden han, sammen med en rekke andre skikkelser i det norske nazi-miljøet, ble arrestert i den såkalte Greven-saken. Vogsland ble riktignok raskt sluppet fri igjen, men Forente Nasjonalister var kommet i medias og politiets søkelys. Ikke så rart siden to av de arresterte (Vogsland og Terje Halvorsen) var medlemmer av organisasjonen. Nok en gang skrev Vogsland til medlemmene: *"De av oss som følger med i aviser/TV har nok observert at vår organisasjon er trukket inn i en meget uheldig (for oss) sak. Heldigvis er dette en sak vår organisasjon ikke har noen ting med."* Deretter stiller Vogsland et par krav for at han skal *"...fortsette å virke som politisk leder for landet mest fremgangsrike nasjonale organisasjon".* Blant annet at all virksomhet må foregå 100 % innenfor lovens rammer. Dette fordi: *"Forente Nasjonalister har nå kommet så langt i arbeidet med å forene/samarbeide med likesinnede, at vi verken har tid eller råd til ytterligere tilbakeslag".* Muligens lyktes ledelsen i Forente Nasjonalister å lure/berolige både POT og de mer moderate medlemmene av organisasjonen med dette brevet. Likevel tok det altså ikke mange månedene før Forente Nasjonalister sendte ut rekrutteringsbrevet til medlemmene av nazistorganisasjonen NS-Skien, hvis leder satt varetektsfengslet for væpnet ran *("all virksomhet må foregå 100% innenfor lovens rammer").* Et brev som av

taktiske grunner ble holdt unna de øvrige medlemmene av Forente Nasjonalister.

Splittelse i den norske NS-bevegelsen?

Men brevet til NS-Skiens medlemmer har enda flere interessante sider ved seg. Som tidligere nevnt er det ikke alle i det brune sumplandskapet som er like glade for at andre organisasjoner stadig vekk prøver å åle seg innpå ens egen lille kamp-organisasjon. En av disse "bevegelsene" er Zorn 88 (eller "Norges Nasjonalsosialistiske Bevegelse - Zorn 88" som de nå ynder å kalle seg). I medlemsbladet til Zorn 88, Gjallarhorn (nr.2 1997), lyser leder Erik Rune Hansen bann over blant annet Fedrelandspartiet og andre "nasjonale paraplyorganisasjoner" [Forente Nasjonalister, -red.] som offentlig tar avstand fra nazisme og som allikevel prøver å rekruttere blant nazistene. Dette etter at et medlem av NS-bevegelsen ble kontaktet av Fedrelandspartiet, fordi partiet ønsket hjelp til å distribuere løpesedler for Fedrelandspartiet: *"...det å støtte et parti som velger å benytte Quisling som et eksempel på en forræder - og som kaller Blitzrampen for "venstreekstreme nynazister" - det er ikke verdig et medlem av NS-bevegelsen! [...] Vi ber alle sympatisører i NS-bevegelsen å bruke sin kritiske sans og ikke finne seg i å hverken bli sjikanert, "gjemt unna" eller misbrukt om de stiller seg til tjeneste for de innvandrerfiendtlige. Still betingelser om at NS-fiendtlighet ikke må forekomme i skrift eller tale hos disse som ønsker din innsats, men forakter ditt livssyn! [...] La dere ikke bruke av slike folk!"*. Det skal bli interessant å se hvordan vervingsbrevet fra Forente Nasjonalister tas imot av medlemmene av NS-Skien og Zorn 88. Er det noen som gang på gang det seneste året har tatt avstand fra nasjonalsosialisme, så er det netopp Forente Nasjonalister. At leder av NS-Skien, Knut Hedbo, sågar har gitt NS-Skiens medlemsregister til Forente Nasjonalister vil nok heller ikke bli tatt så godt imot av leder i Zorn 88, Erik Rune Hansen.

Dette vil kunne forsterke den kimen til konflikt som i lengre tid har boblet under overflaten mellom de to lederfigurene i den norske NS-bevegelsen. Da Hedbo, 1. september 1996, dannet NS-Skien var det uttalte formålet å samle nasjonalsosialister i Telemarks-området i en frittstående organisasjon. De skulle eksistere ved siden av Zorn 88, som dekker hele landet. Men Hedbo fikk, i likhet med så mange wannabe-führere før ham, smaken på makt og innflytelse. Nå var det ikke kun Telemark han skulle legge under seg. Virksomheten skulle utvides. Til sine undersåtter skal Hedbo ha uttalt at planen var at i løpet av 1997-1998 skulle NS-Skien bre seg ut over hele Norge: Man skal danne det Nasjonalsosialistiske Norge (NS Norge)... (Det blir tydligvis forsinkelser i planen i og med at Hedbo i mellomtida prøvde seg på væpnet ran, og ble tatt. I tillegg til at Terje Halvorsen er siktet i "Greven-saken"). Hedbo og NS-Skien skulle altså ta seg inn på Zorn 88's jaktmarker.

Tyster på nazi-kamerat

Dette er kun en av mange måter kampen om makt og posisjoner i den norske nazi-bevegelsen kommer til uttrykk på. Her skyr nazistene tydeligvis ingen midler. Som et eksempel på det siste kan vi nevne at Tommy Svendsberget, som vi tidligere i denne artikkelen omtalte i forbindelse med at han og Terje Halvorsen ble intervjuet i Fritt Forum, ikke så lenge etter at dette intervjuet fant sted røk uklar med resten av ledelsen av Forente Nasjonalister. Som et ledd i strategien for å bli kvitt Svendsberget skrev Halvorsen et brev til AntiFascistisk Aksjon, datert 2. desember 1996, der han utga seg for å være antifascist for å kunne tyste på Svendsberget: *"her i Skien har det dukket opp en gruppe ved navnet Forente Nasjonalister [...]. Jeg har bare klart å lokalisere en av dem: Tommy Svendsberget..."* skriver Halvorsen og oppgir Svendsbergets adresse i tillegg til annen informasjon om han. (Se faksimile nederst på siden til venstre)

PÅ INTERNETT: Slik presenterte Forente Nasjonalister seg på sine internettsider i fjor vinter.

Rundspiller seg sjøl

Forente Nasjonalisters innviklede dobbeltspill, overfor omverdenen, overfor sine egne medlemmer og resten av den norske nazi-bevegelsen, har vist seg vanskelig å gjennomføre i praksis. Utad har de forsøkt å framstå som moderate og seriøse nasjonalister, mens de i virkeligheten har bestått av og samarbeidet med kriminelle nazister. Også ovenfor sine egne medlemmer har de ført et dobbeltspill som har frembragt en rekke sjøl-mål.

I takt med ønsket om å skvise flest mulig medlemmer/organisasjoner inn under sin loslitte paraply, har også problemene økt. Desto større organisasjonen har blitt og jo flere medlemmer av ulike høyre-ekstreme avskygnigner som har samles under paraplyen, desto vanskeligere har det vært for ledelsen i Forente Nasjonalister å tilfredsstille alle. Rekruttering av erklærte nazister må holdes skjult fra de mer moderate rasistene, mens de "moderates" eventuelle antipatier overfor nasjonalsosialistene må siles unna nazistene.

Samtidig som Forente Nasjonalister overfor resten av det norske brunbarkede sumplandskapet har ytret ønske om samarbeid og gjensidig respekt, så har de i praksis forsøkt å stjele konkurrentenes medlemmer.

Hva nå?

I følge våre kilder så har medlemmer av Forente Nasjonalister oppsøkt/gått aktivt inn i andre nazist- og rasistorganisasjoner, som f.eks. Fedrelandspartiet, Folkebevegelsen Mot Innvandring, Norge Mot Innvandring, NS-Skien/Zorn 88, Viking, Ariske Brødre/Tønsberg Skins og Hvit Revolusjon, for å drive "lobby-virksomhet" for Forente Nasjonalister innenfra. Noe de til en viss grad har lyktes med. I løpet av 1996 gikk både Tønsberg Skins og Hvit Revolusjon inn i Forente Nasjonalister. Forente Nasjonalister skal dessuten ha overtatt medlemslistene til NMI. Overfor sine medlemmer betegner Forente Nasjonalister seg nå som landets største og mest fremgangsrike nasjonalist-bevegelse.

Forente Nasjonalister høye spill kan bli deres bane. Men dersom de andre organisasjonene i det norske nazi-miljøet velger å se gjennom fingrene på Forente Nasjonalisters noe tvilsomme eskapader i grisebingen, så kan man risikere at Forente Nasjonalister lykkes i å realisere sine planer om å samle landets rasist- og nazistorganisasjoner i en felles front (med Forente Nasjonalister i lederstolen). AntiFascistisk Aksjons kilder kan bekrefte at ledelsen i Forente Nasjonalister har håp om å få realisert dette i løpet av 1998.

Om medlemmene av NS-Skien (og Zorn 88) derimot er lette på tråden og lar seg sjarmere av Forente Nasjonalisters frierbrev, og om Zorn 88 godtar NS-Skiens fraternisering med Forente Nasjonalister, samt NS-Skiens planer om landsdekkende virksomhet, er det for tidlig å si noe om. Men selv om Forente Nasjonalister i dag først og fremst virrer rundt i eget målområde, og NS-Skien bokstavelig talt har sperret seg selv inne, så må vi ikke legge oss på latsiden. Et hvert forsøk fra disse organisasjonene på å markere seg og å organisere seg, må slås hardt ned på.

Sentrale aktører i T

TERJE HALVORSEN

31 år gammel og bosatt i Skien. Jobber på Borgestad Fabrikker i den samme byen. Ble ekskludert fra Norsk Kjemisk Industriarbeiderforening i begynnelsen av november i fjor, da han nektet å ta et oppgjør med nazi-ideologien sin. Sitter i Sentralrådet til Forente Nasjonalister. Har vært medlem av Zorn 88, og dets Ungdomshird, siden begynnelsen av 90-tallet. Er også medlem av NS-Skien.

Halvorsen deltok i det såkalte "Brummunddal-slaget" høsten 1991, der nazi-yngel med Arne Myrdal, Petter Kristian Kyvik og Jan Holthe i spissen, angrep antirasistiske demonstranter. Under Hess-marsjen i Roskilde i august 1995 spradet Halvorsen i likhet med sin alte kamerad, Knut Hedbo, rundt i Zorn 88s skreddersydde nazi-uniform.

10. april i fjor ble Halvorsen arrestert i den såkalte "Greven-saken", siktet for å ha planlagt samfunnsskadelig virksomhet. Under ransakingen av Halvorsens bopel beslagla politiet over 3 kilo sprengstoff, tennmekanismer, tre avsagde hagler og ammunisjon.

Halvorsen skal i lengre tid hatt nær kontakt med to av de andre hoved-siktede i "Greven-saken": Tom Kimmo Eiternes og Tommy Ormseth (begge er tidligere dømt for væpnet ran og flere tilfeller av overfall). Halvorsen besøkte blant annet Eiternes da han satt fengslet i Skien Kretsfengsel vinteren 1997. Den siste helgen i mars i fjor deltok Ormseth, i tillegg til Vogsland og Hedbo, i feiringen av Halvorsens 30 års dag. Ved en tilfeldighet (?) fant denne festen sted på samme tid som Eiternes rømte, mens han var på permisjon fra Skien Kretsfengsel. Et par uker senere ble de alle, med unntak av Hedbo, arrestert i "Greven-saken"

FORENTE NASJONALISTER

Formelt stiftet i mars 1996 av en håndfull rånere og bondetamper i 20-30 års alderen fra Telemarks-distriket, deriblant Tommy Svendsberget (Norges Patriotiske Enhetsparti), Terje Halvorsen (NS-Skien, Zorn 88), Kjell Tore Vogsland (Fedrelandspartiet) og Kirsti Lerke (Norges Patriotiske Enhetsparti).

Organisasjonens offisielle formål var *"...å forsøke og bidra til at norske nasjonalister kan arbeide videre i en samlet front"* (medlemsbrev, desember 1996).

Bak Forente Nasjonalisters paraplybestrebelser har også leder i Norges Patriotiske Enhetsparti (NPE) og kaptein i Forsvarets forsyningskommando, den 53 år gamle Knut Westland, lurt i kulissene. Dannelsen av Forente Nasjonalister var i utgangspunktet Westlands og NPEs prosjekt. Formålet var å lokke flest mulig folk, spesielt ungdommer, til Forente Nasjonalister, for deretter å rekruttere dem til NPE. Med seg på dette prosjektet hadde han blant annet Svendsberget som i begynnelsen fungerte som leder for Forente Nasjonalister. Men sannsynligvis har ledelsen i Forente Nasjonalister forsøkt å slakke på båndene til NPE, og idag er Svendsberget frosset ut av organisasjonen (se artikkel). Forente Nasjonalister og NPE-Skien deler likevel fortsatt samme postboksadresse.

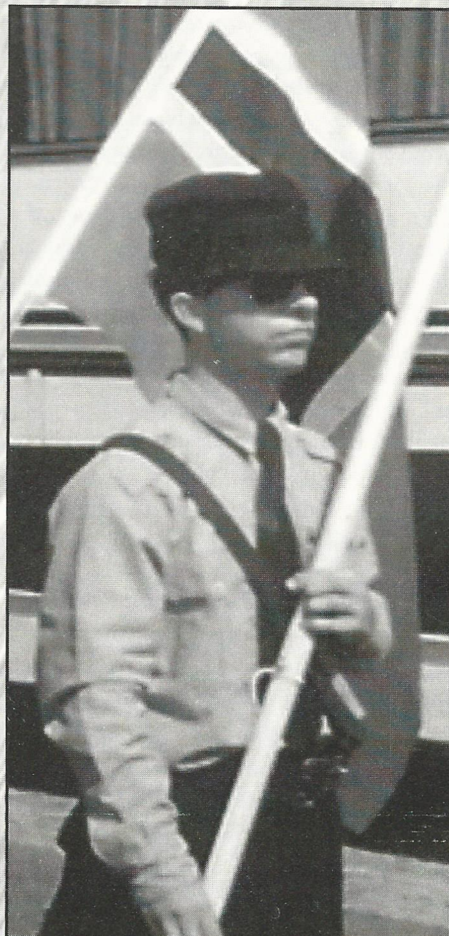
FORENTE
NASJONALISTER

BLI MED I KAMPEN MOT
LANDSSVIKERNE

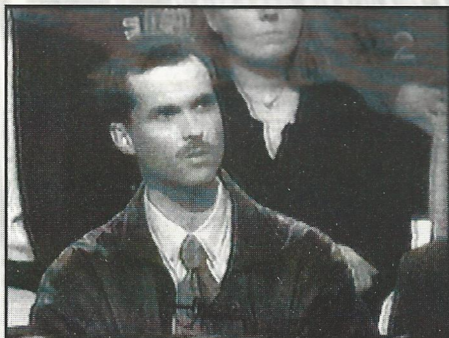
STØTT OPP OM EN FELLES
FRONT !

Forente Nasjonalister har i sin virketid bedrevet utstrakt reise- og rekrutteringsvirksomhet. De har deltatt på FMIs og Fedrelandspartiets landsmøter/årsmøter, besøkt Hvit Revolusjon på Sørlandet og Ariske Brødre i Tønsberg. Både gamle og unge, voldelige skinheads, reindyrka nasjonalsosialister og moderate rasister; Alt som kan krype og gå av norske rasister og nazister har blitt forsøkt rekruttert til Forente Nasjonalister, under dekke av at de vil samarbeide. I praksis har gruppen stjålet medlemmer fra sine konkurrenter/meningsfeller.

[T]elemarks-distriktet:

KJELL TORE VOGSLAND

37 år gammel gårdbruker og familiefar. Bosatt i Drangedal. Politisk leder av Sentralrådet i Forente Nasjonalister. Har også fungert som Forente Nasjonalisters medlemskontakt og pressetalsmann. Har vært medlem av Fedrelandspartiet siden begynnelsen av 90-tallet. Ble høsten 1996 valgt inn i Fedrelandspartiets sentralstyre. Fast skribent/redaksjonsmedlem i Fritt Forum/Norsk Blad siden1996.

Ble 10. april 1997 pågrepet på sitt småbruk, mistenkt for planlegging av diverse terrorhandlinger m.m. Overvåkningspolitiet fattet mistanke til Vogsland etter at han hadde en av de andre siktede, den kriminelle nazisten Tommy Ormseth, på overnatting hos seg natten før de skulle delta i feiringen av Terje Halvorsens 30 års dag i Skien, den siste helga i mars i fjor.

Vogsland har lenge gått og verpet på tanken om en paraply-organisasjon for norske rasist- og nazistgrupper. I et leserinnlegg i tidsskriftet Norsk Blad (skiftet senere navn til Fritt Forum/Norsk Blad) nr. 1 -1993, propaganderer han for tanken: "Selv om ting ser ut til å gå den rette veien, opplever vi likevel triste fenomener innen "motstandsbevegelsen". Problemet det siktes til er det sørgelige faktum at vi ikke greier å samle oss under en paraply. I stedet for at vi kunne opptre som en samlet front, eksisterer det flere småpartier."

Løsningen på dette "samarbeidsproblemet" skulle i følge Vogsland være at alle andre partier gikk inn i i Vogslands parti: Fedrelandspartiet. Allerede den gang hadde altså Vogsland doble motiver: Under dekke av å ville samarbeide, ønsker man å stjele andre partiers medlemmer (se artikkel som starter på side 23).

KNUT HEDBO

48 år gammel tre-barns far, bosatt i Skien. Tillitsvalgt i Herøya Arbeiderforening (Hydro) fra1986-1989. Har en lang karriere som nazist bak seg. Var med i miljøet rundt Nasjonal Ungdomsfylking (forløperen til Norsk Front) allerede på slutten av 60-tallet. Meldte seg senere inn i Zorn 88, og har deretter tatt initiativet til opprettelsen av Aksjonsgruppe Skien og NS-Skien. Foran Stortingsvalget i 1993 sto han dessuten på Fedrelandspartiets stortingsliste, noe han senere har karakterisert som en tabbe: "De er rasister. Det er ikke jeg. Jeg er nasjonalsosialist" (Telemarksavisa 15. september 1995).

Hedbo var ikledd full nazi-mundur under Hess-marsjen i Roskilde 19. august 1995. Han har dessuten vært med på å arrangere Zorn 88s sommerleire i Telemarksdistriktet, samt kransenedleggelser ved Quislings grav i Skien. Blandt annet var han tilstede under kransenedleggelsen til minne om 50 års-dagen for Quislings død, 24. oktober 1995, da en fotograf fra Klassekampen ble slått til blods av nazistene idet han skulle forevige seansen.

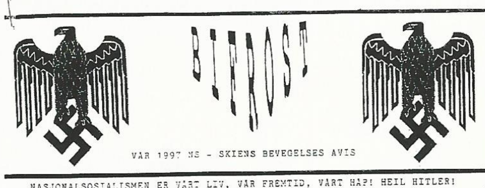
I september i fjor ble Hedbo dømt til to års fengsel for væpnet ran. Det var den 17. juli i fjor (i forkant av NS-Skiens/Zorn 88s planlagte sommerleir), at Hedbo og den 24-årige Bjørn Eirik Follegg (nr. 8 på Fedrelandspartiets liste i Telemark ved kommune- og fylkestingsvalget i 1995, og medlem av NS-Skien), iført finlandshetter og bevæpnet med avsagd rifle og trekølle, ranet en bensinstasjon på Hvarnes i Vestfold for kr. 9. 600,-. Hedbo gjorde ikke skam på ryktene i nazi-miljøet om at han er en smule enfoldig, da han sporenstreks kjørte hjem, parkerte ransbilen (Ford Taunus 77-modell, ND 52 315) utenfor huset sitt i Gulsetveien (der også Follegg bodde på denne tiden) og unlot å kvitte seg med finlandshetter og ransvåpen.

NS-SKIEN

Stiftet 1. september 1996. Har ca. 15 medlemmer. NS-Skien sprang ut av Aksjonsgruppe Skien, som hadde eksistert i Telemarks-distriktet siden høsten 1994. Lederskikkelsene her var igjen medlemmer av Zorn 88 (har nå endret navn til det mer lettfattelige "Norges Nasjonalsosialistiske Bevegelse - Zorn 88").

NS-Skiens store forbilder er Vidkun Quisling og Adolf Hitler. Stikkord for NS-Skiens retningslinjer er bl.a. "kamp for vårt folk, livsrom, eksistens og ekspansjon, økonomisk gjenreisning av vårt folk, motarbeide fremmedkulturell innflytelse i vårt land og bygge opp et kontakt og kameratnett som skal kjempe for at vi skal overleve som nasjon, folk og rase" (informasjons-/vervingsbrev fra NS-Skien, 10. oktober 1996).

Personer fra Aksjonsgruppe Skien/Zorn 88, deriblant Knut Hedbo og Terje Halvorsen, kom i medias søkelys da de deltok i Hess-marsjen i Roskilde i Danmark 19. august 1995. Ellers har medlemmenes aktivitet stort sett begrenset seg til markeringer på Vidkun Quislings grav i Skien, samt sommerleire i Telemarks-distriktet i 1995 og 1996.

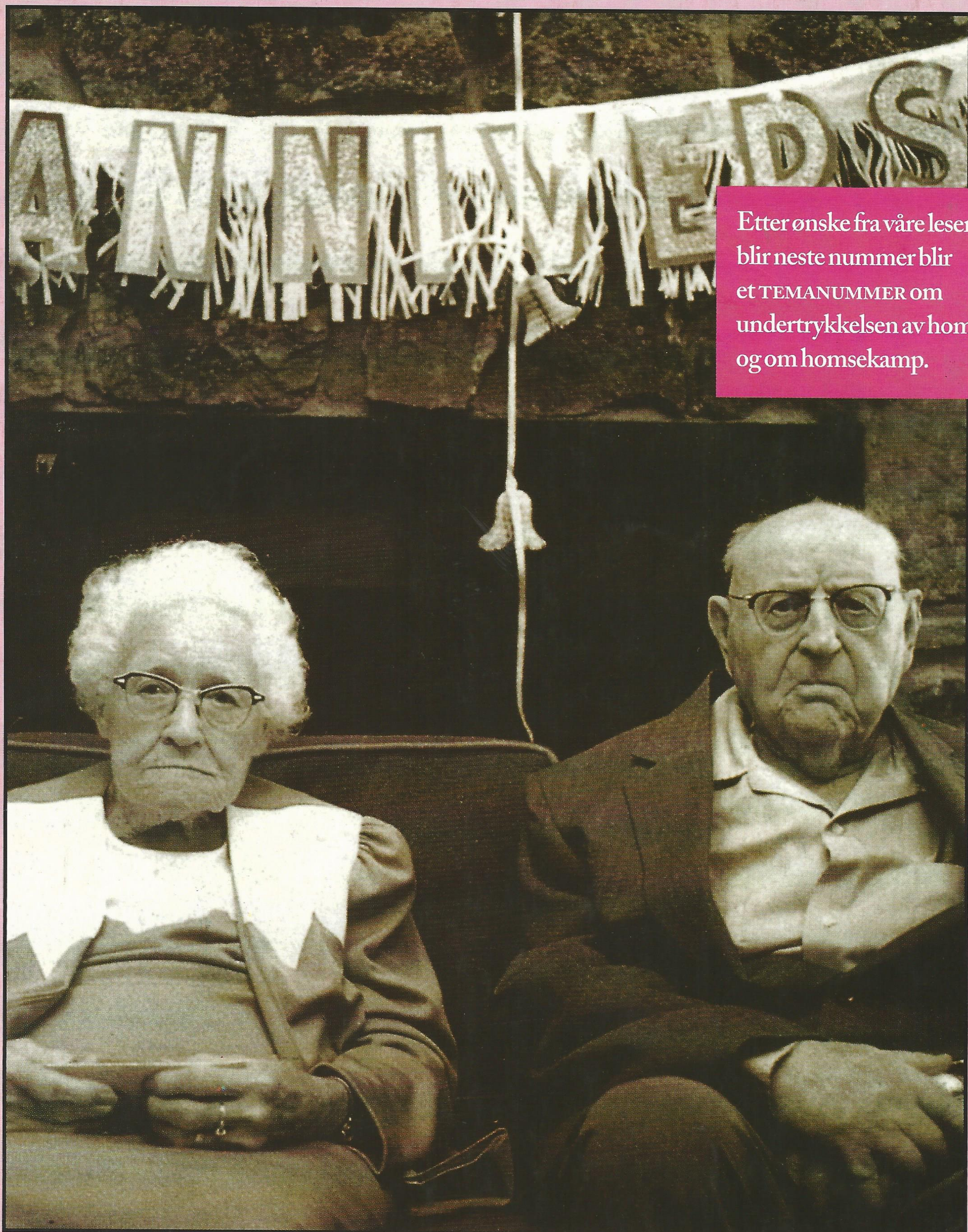

BIFROST

VÅR 1997 NS - SKIENS BEVEGELSES AVIS

NASJONALSOSIALISMEN ER VÅRT LIV, VÅR FREMTID, VÅRT HÅP! HEIL HITLER!

Redaksjonelt: Skal vår nasjon komme ut av den hengemyr den er kom-

Etter ønske fra våre lesere blir neste nummer blir et TEMANUMMER om undertrykkelsen av homofile og om homsekamp.

Si det før det er for sent!